

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ตัว...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๒๕ วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓

Dharma@Hand
www.Dlitemag.com

...นางตนขดไขก่องเก็จเพชรน้ำค้าง
สัมผัสฟ้าฟุ้งแผ่ดวงก็ในอนันต์
เรกขิตสรรพสัตว์ทั้งมวลนั้น
ดลล้างภาพฝันขามนัทร...แล้วลาลับ

ภาพปกโดย jungleman <http://jungleman1.multiply.com>
จัดพิมพ์โดย พินธรา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ใกล้ตัว ฉบับที่ ๒๕ คาถามหาปัญญา.....	3
สารสองใจ มนุษย์ ๗ จำพวก	10
โหรา (ไม่) คาใจ อยู่เย็นเป็นสิด.....	13
กว่าจะถึงฝั่งธรรม พระธรรมเจดีย์ (จุม พนธุโล).....	17
ดั่งตฤณวิสัยนา สรปสติปัญฐาน๔ โดยย่อ.....	21
ดั่งตฤณพจนนา ๖	23
กระปุกอมสิน กองทุนหันแต่ละกอง แตกต่างกันหรือไม่ และเลือกอย่างไรดี (ต่อ).....	24
เติมธรรมในทานอง Ebony and Ivory.....	27
วรรณกรรมน่าใจ ม่านมนตรา ฉบับที่ ๒๐.....	30
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๕	37

ฉบับที่ ๒๕ คาทามหาปัญญา

จากใจ ม.ก.โกศลวั
Lite Talk

พอพูดถึง "คาถา"

คนส่วนใหญ่นึกถึงบทสวดอะไรสักบท

ซึ่งถ้าเป็นไปในทางอาคม

ก็มักจะออกในทางคำเสกเป่าที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์

มีอิทธิพลบางอย่าง

อย่างน้อยที่สุดสวดคำศักดิ์สิทธิ์

ก็ต้องชวนให้รู้สึกว่ามีจิตศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้นในตัว

ความหมายของคาถา ยังมีอีกความหมายหนึ่ง

คือเป็นคำประพันธ์ประเภทร้อยกรองในภาษาบาลี

๔ บาท เรียกว่า หนึ่งคาถา

โดยนัยนี้ไม่จำเป็นต้องศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ศักดิ์สิทธิ์

เอาแค่พอเกิดการทรงจำที่เป็นประโยชน์

หรือได้แง่คิดดีๆก็นับว่าใช้ได้

หากพูดในเชิงใช้คาถาให้เป็นประโยชน์

ผมคิดว่าทั้งในเชิงอาคมและในเชิงปัญญาก็ผสมผสานกันได้

เพราะถ้าว่าในทางปฏิบัติแล้ว

คาถาก็คือการร้อยเรียงถ้อยคำ

ซึ่งเมื่อเปล่งเสียงออกมาเป็นวาจาแล้ว

ก็จะเกิดความรู้สึกอะไรขึ้นมาอย่างหนึ่ง

หรืออาจสัมผัสถึงกลุ่มพลังในทางมืดทางสว่างขึ้นมาได้

คนที่เชี่ยวชาญคาถา ท่องคาถาได้มาก

เข้าใจความหมายของภาษาได้ลึกซึ้ง

อาจจำแนกได้ทีเดียวว่าแต่ละคาถา

มีความสะท้อนถึงจิตต่างกันอย่างไร

ยกตัวอย่างเช่นถ้าคาถาไหนเปล่งเสียงแล้ว

ก่อให้เกิดศรัทธาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ก็เอามาเป็นบทสวดสรรเสริญพระคุณในศาสนาของตน

หรือถ้าเปล่งเสียงแล้วก่อให้เกิดกำลังจิตกล้าแข็ง
ก็เอามาเป็นบทสวดเพื่อสร้างความเชื่อมั่นทางฤทธิ์เดช

การสวดคนเดียวกับสวดหลายคนมีผลต่างกัน
เพราะคลื่นเสียงที่เกิดขึ้นนั้น
มาเดียวกับมาคู่ก็แตกต่างกัน
และยิ่งถ้าผสมรวมเป็นหมู่คณะ
ก็ยิ่งแตกต่างกันขึ้นเป็นเงาตามจำนวน

ความสะท้อนอันศักดิ์สิทธิ์ที่แผ่ไปในอากาศ
ย่อมทำให้อากาศในย่านนั้นสว่าง
ความสะท้อนอันศักดิ์สิทธิ์ที่แผ่ไปกระทบวัตถุ
ย่อมก่อความสว่างเพิ่มขึ้นกับตัววัตถุ
นี่เป็นเรื่องธรรมดาที่พวกเล่นคาถา
จน "เห็น" ความสว่างของคาถา ย่อมเข้าใจดี
กับทั้งแยกแยะได้ ว่าอันไหนสว่างกว่ากัน
สวดเดี่ยว สวดคู่ หรือสวดเป็นหมู่คณะ
แล้วให้ผลผิดแผกแตกต่างได้เพียงใด

ผมเคยพูดถึงคาถาศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในความเห็นส่วนตัว
อันได้แก่บทสวดอิติปิโส
เพราะไม่เคยเห็นบทสวดไหนก่อความสว่างได้เท่า
วันนี้จะขอพูดถึงคาถาที่เป็นประโยชน์
เห็นผลเร็วที่สุดในโลก แล้วก็ไม่ต้องท่องจำมากมาย
เป็นอะไรสั้นๆ แต่มีเงื่อนไขว่าต้องทำความเข้าใจประกอบไปด้วย
ไม่ใช่ท่องๆ แล้วก็เกิดประโยชน์สูงสุดขึ้นมาได้เอง

อาณิสสของคาถานี้ ที่จะมีแก่ผู้สวดอย่างเข้าใจทันที ได้แก่

- ๑) ระวังใจให้เย็นลง
- ๒) แก่ฟุ้งซ่านได้
- ๓) แก่ทุกข์เรื้อรังทางใจได้
- ๔) ท่องปนแล้วฉลาดขึ้น
- ๕) ปิดเสนียดจัญไรไสยศาสตร์ได้

ฟังโฆษณาสรรพคุณแล้วอาจนีกว่ามาแนวขายยา
แต่ขอให้สังเกตว่าสรรพคุณที่ผมโฆษณาไว้
เป็นเรื่องเห็นผลทันทีเดี๋ยวนี้อย
ไม่ใช่รอชาติหน้าชาติไหน
ถ้าใครทดลองพิสูจน์ก็จะเห็นตามจริงได้ไม่ยาก

ผมพบคาถานี้ตั้งแต่ครั้งสวด
เมื่อบวชพระยี่สิบกว่าปีก่อน
แต่เป็นส่วนหนึ่งของบทสวดที่ยาวเหยียด
และคนก็ไม่ค่อยแยกเอามาท่องกัน
ช่วงหลังๆผมมีโอกาสใช้บ่อย
เลยอยากนำมาแบ่งปันกันครับ

คาถานี้เป็นพุทธพจน์ ว่าเต็มๆคือ

สัพเพ สังขารา อนิจจา
สัพเพ สังขารา ทุกขา
สัพเพ ธัมมา อนัตตา

ความหมายคือ

สิ่งปรุงแต่งทั้งหลายไม่เที่ยง
(เพราะ) สิ่งปรุงแต่งทั้งหลายทนอยู่ในสภาพเดิมไม่ได้
(และ) สิ่งทั้งหลาย อันรวมถึงสิ่งไม่ปรุงแต่งอย่างนิพพาน
ก็ไม่ใช่วัตถุที่บังคับเอาหรือถือนั่นไว้ได้

บางแห่งพระผู้มีพระภาคก็กล่าวย่อเฉพาะความไม่เที่ยง
และความไม่ใช่วัตถุ (อนิจจัง อนัตตา)
ผมพบว่าคนส่วนใหญ่ถ้าจับเอาแค่
สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตา
จิตจะยังมีกำลังเป็นอันเดียว
ทำนองเดียวกับพูดประโยคเดียว มีต้นมีปลายชัดเจน
ไม่เลื่อนลอยไปเสียก่อน
จึงเหมาะเอาตามอัถโนมัตติว่าใช้เป็นคาถาสั้นได้
และก็ได้ผลครับ คุณทดลองแล้วจะรู้ด้วยตัวเอง

เพราะพระคาถานี้เป็นพุทธพจน์ที่ท่องบ่นบ่อยๆ
หรือท่องบ่นเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
จะมีอิทธิพลให้ปล่อยวางได้เร็ว
ลองใช้อุปเท่ห์แยกตามจุดประสงค์เป็นข้อๆ

๑) ถ้ากำลังโกรธจัด

ให้ยอมรับตามจริงว่าโกรธ กำลังเกิดโทสะร้อนแรง

รับรู้สภาพความร้อนนั้น

แล้วท่องว่า สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตตาติ
เพียงรอบเดียว คุณจะรู้สึกถึงความร้อนที่ลดระดับลงสวบสวบ
โดยเฉพาะถ้าประกอบด้วยความเข้าใจว่าโทสะเป็นสังขาร
เป็นของปรุงแต่ง ถ้าใจไม่ไปกระทบกับเรื่องขัดใจก็ไม่โกรธ
ความโกรธไม่เที่ยงเป็นธรรมดา ไม่ใช่ตัวตน

๒) กำลังฟุ้งซ่านจัด

ให้ยอมรับตามจริงว่าเป็นป่วน จิตกำลังดิ้นพล่าน

รับรู้สภาพความพล่านไปนั้น

แล้วท่องว่า สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตตาติ
เพียง ๓ รอบ คุณจะรู้สึกถึงความฟุ้งที่เบาบางลง
โดยเฉพาะถ้าประกอบด้วยความเข้าใจว่าความฟุ้งเป็นสังขาร
เป็นของปรุงแต่ง ถ้าใจไม่ถูกปล่อยให้ซ่านไปก็ไม่ฟุ้ง
ความฟุ้งไม่เที่ยงเป็นธรรมดา ไม่ใช่ตัวตน

๓) กำลังทุกข์เรื้อรังทางใจ

ให้ยอมรับตามจริงว่าเป็นทุกข์

รับรู้สภาพใจทั้งหมดที่รู้สึกเป็นทุกข์หนักนั้น

แล้วท่องว่า สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตตาติ
ท่องเรื่อยๆ เข้าไปเข้ามาเป็นสับรอบ
หรือถ้ายังไหวก็เป็นร้อยๆรอบ

คุณจะรู้สึกถึงความทุกข์ทางใจที่ลดระดับอย่างเห็นได้ชัด
โดยเฉพาะถ้าประกอบด้วยความเข้าใจว่าทุกข์เป็นสังขาร
เป็นของปรุงแต่ง ถ้าไม่เอาใจไปผูกกับเหตุร้อนก็ไม่ทุกข์
ทุกข์ทางใจไม่เที่ยงเป็นธรรมดา ไม่ใช่ตัวตน

๔) กำลังทืบโง่

ให้อยอมรับตามจริงว่ากำลังทืบๆ ตันๆ คิดอะไรไม่ออก
อ่านหนังสือไม่รู้เรื่อง หรือหัวขำไม่เล่นเหมือนเก่า
รับรู้สภาพใจทั้งหมดที่ทืบตันนั้น
แล้วท่องว่า สัพเพ สังขาร อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตตาติ
ท่องครึ่งละรอบ แต่บ่อย
สังเกตว่าแต่ละครั้งที่ท่อง ใจจะโปร่งขึ้น
เมื่อใจจะกลับมาทืบก็ให้ท่องอีก สลับอย่างนี้ไปเรื่อยๆ
จนกว่าจะรู้สึกโปร่งจริง เน้นนาน
คุณจะรู้สึกฉลาดขึ้น
โดยเฉพาะถ้าประกอบด้วยความเข้าใจว่าที่โง่
ก็เพราะยึดสิ่งที่ไม่ควรยึด พอเลิกยึดก็หายโง่
ความโง่เป็นของปรุงแต่ง ละเหตุแห่งความโง่ก็ไม่โง่ได้
ความโง่ไม่เที่ยงเป็นธรรมดา ไม่ใช่ตัวตน

๕) กำลังสงสัยว่าโดนไสยศาสตร์ครอบงำ

ให้อยอมรับตามจริงว่าจิตใจมีดมัว คอยแต่จะคิดไม่ดี
รับรู้สภาพใจทั้งหมดที่แยๆนั้น
แล้วท่องว่า สัพเพ สังขาร อนิจจา สัพเพ ธัมมา อนัตตตาติ
หลับตาท่องสักสิบรอบยี่สิบรอบใส่น้ำสะอาดหนึ่งแก้ว
คือเอาน้ำหนึ่งแก้วมาอยู่ตรงหน้า
ในระยะที่สามารถรู้สึกถึงความสะอาดจากปาก
จนกระทั่งรู้สึกด้วยใจว่าน้ำตรงหน้าใสสว่าง
จากนั้นเอาน้ำรดกระหม่อมตนเอง
เอามือลูบกระหม่อมและสวดต่อไปด้วย
คุณจะรู้สึกถึงความว่างโล่งที่เทียบกันได้ชัดกับตอนมืด
โดยเฉพาะถ้าประกอบด้วยความเข้าใจว่าคุณไสยเป็นสังขาร
เป็นของปรุงแต่ง เป็นของมีด ถ้าเอาแสงสว่างมาไลก็หายสูญ
คุณไสยไม่เที่ยงเป็นธรรมดา ไม่ใช่ตัวตน

โดยย่อ คาทานี่เป็นไปเพื่อใจ

มีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน

เมื่อใจสุกสว่างเต็มดวงแล้ว

ก็ไม่มีอภุศลใดมาแทรกแซงได้ครับ

ดังตฤณ
พฤษภาคม ๕๓

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

คอลัมน์ "สารส่องใจ" ฉบับนี้

ขอนำพระธรรมเทศนาของ "หลวงปู่ฝั้น อาจาโร" มาแบ่งปันคุณผู้อ่านค่ะ (-/-)

หลวงปู่ท่านกล่าวถึง ["มนุษย์ ๗ จำพวก"](#)

อ่านแล้วลองย้อนมาดูตัวเรากันค่ะ ว่าจัดอยู่จำพวกไหน

ใครที่เคยได้ยินคำว่า 'สติปัญญา ๔' มาบ้าง แต่ยังไม่เคยศึกษาจริงจัง

หรือใครที่เคยศึกษามาบ้าง แต่ก็ยังเข้าใจไม่กระจ่างนัก

คอลัมน์ "ดังตฤณวิชันนา" ฉบับนี้

"คุณดังตฤณ" จะมา ["สรุปสติปัญญา ๔ โดยย่อ"](#) ให้ได้อ่านกันค่ะ

คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้

"คุณ Aims Astro" ขอเอาใจคนโสดอีกครั้ง

ด้วยบทความช้อตตอนเย็นๆว่า ["อยู่เย็นเป็นโสด"](#)

ขอรับรองว่า คนโสดอ่านแล้วต้องมีรอยยิ้มให้ตัวเองอย่างแน่นอนค่ะ ^____^

และขอแนะนำคอลัมน์ใหม่สำหรับผู้มีดนตรีในหัวใจ

คอลัมน์ "Lite Melody เติมธรรมในทำนอง" (^;^)

ฉบับแรกนี้ เราได้นักเขียนฝีมือเยี่ยมอย่าง "คุณ aston27" มาจัดเรียบเรียงให้

ในตอน ["Ebony and Ivory"](#) ค่ะ



ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

จากที่นิตยสารธรรมะใกล้ตัว ฉบับ ๙๒

ได้ลงข่าวประชาสัมพันธ์เรื่อง ทอดผ้าป่าสร้างห้องบันทึกเสียง ณ วัดหนองโสน จ.ระยอง

ขณะนี้ทางวัดได้มีการเปลี่ยนแปลงกำหนดการ

จากเดิมวันที่ ๘ พ.ค. ๒๕๕๓ เลื่อนเป็นวันที่ ๑๕ พ.ค. ๒๕๕๓

เนื่องจากพระอาจารย์กฤษ ติตนิมนต์นะคะ

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้คะ

<http://larndham.org/index.php?/topic/38881->

มนุษย์ ๗ จำพวก



หลวงปู่ฝั้น อาจาโร
ณ วัดป่าอุดมสมพร จังหวัดสกลนคร
เมื่อ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๑๘

มนุษย์ทั้งหลายมี ๗ จำพวก มนุษย์มี ๗ อย่าง

มนุสสตริจฉาโน ทำไมจึงว่ามนุสสตริจฉาโน
ดูซิ ร่างกายเป็นมนุษย์ หัวใจเป็นสัตว์เดรัจฉาน
คือมันซี้เกียจซี้คร้าน รับอาหารแล้วก็นอน
ไม่รู้จักการกราบ ไม่รู้จักการไหว้ ไม่รู้จักการรักษาศีลภาวนา
ทำบุญให้ทานอะไร เหมือนกับสัตว์เดรัจฉานนะ
มนุษย์เช่นนั้นแหละตายไปก็ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน
ดูเอาซิ พิจารณาเอาซิ ร่างกายเป็นมนุษย์แต่หัวใจเป็นสัตว์เดรัจฉาน

มนุสสเปโต ร่างกายเป็นมนุษย์แต่หัวใจเป็นเปรต
มันมีแต่โมโหโทโส อยากฆ่า อยากฟัน
ความทะเยอทะยานดินรน มีพยาบาทอาฆาตจองเวร
ดูซิ ใจมันมีอาฆาต นี่แหละมนุสสเปโต
ร่างกายเป็นมนุษย์ เมื่อดับขันธไปแล้วก็ไปเป็นเปรต

มนุสสนิรये มนุษย์หัวใจเป็นนรก
หัวใจเป็นนรก คือมันมืด มันกลุ้มอกกลุ้มใจ ให้ทุกข์ให้ร้อน
ดูเอาซิ นั้นแหละนรก ดับขันธไปแล้วก็ไปนรกซี้
ได้รับความทุกข์ยากความลำบากรำคาญ นี่มนุษย์เช่นนี้
ที่นี้ถ้าไม่ไปเป็นอย่างนั้น เกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่ต่ำช้า
หัวใจต่ำช้า อย่างอธิบายมาแล้ว ต่ำช้ายังโง่งม
เป็นบ้าเป็นโง่งม จิตตวิปลาส ปากกิด กระจอกงอกงอย
ซี้ทุกกุณฐิ ดุกระกำลำบาก แน่ มนุษย์หัวใจเป็นยังงั้น
ถ้าเกิดเป็นมนุษย์อีกก็เป็นมนุษย์ที่ต่ำช้า
ดูซิ ใจเราทุกคน ไม่ว่าพระว่าเณร ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย

แอ๊ด อธิบายให้ฟัง ถ้ามันเป็นอย่างนั้นเราไม่ต้องการก็เลิกก็จะเสีย
ให้รู้จักดีรู้จักชั่ว รู้จักผิดรู้จักถูก รู้จักฟัง อธิบายให้ฟัง

มนุสสเทโว ร่างกายเป็นมนุษย์หัวใจเป็นเทวธิดา เทวบุตร
หัวใจมีทาน มีศีล มีภาวนา รู้จักเคารพนอบน้อม รู้จักกราบรู้จักไหว้
ใจมีทริโอดดับปะ ละอายบาป กลัวบาป ใจเบิกบาน ใจสว่างไสว ใจดี
ดับขันธก็ไปเป็นเทวบุตรเทวธิดา เรื่องเป็นอย่างนั้น ดูเอาซิ

มนุสสพรหมา ท้าวมหาพรหม นางมหาพรหม หัวใจเช่นใด
มีพรหมวิหาร มีพรหมวิหารธรรมเป็นเครื่องอยู่
หัวใจว่างไม่มีอะไร เหมือนกะอากาศนี้แหละ ว่างเปล่าหมด
เหลือแต่รูปจิต ดับขันธไปเป็นพรหม ท้าวมหาพรหม นางมหาพรหม
อยากรู้จักดูเอาซิ ที่อยู่ของเราเป็นอย่างนี้ มนุษย์ทั้งหลาย

มนุสสอรหัตโต ร่างกายเป็นมนุษย์ หัวใจเป็นพระอรหันต์
คือละกิเลส ละตัณหา กิเลสคือใจเศร้าหมอง
ตัณหาคือใจทะเยอทะยานดิ้นรนกระวนกระวาย
ท่านละกิเลสตัณหา ราคะ โสภะ โทสะ โมหะ อวิชชา
ตัณหาอุปาทาน ภพชาติ ละขาดในสันดาน ไม่มีสิ่งเหล่านี้ในจิตใจ
เมื่อดับขันธไปก็เข้าสู่นิพพาน ดับทุกข์ในวัฏสงสาร
ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก ก็เป็นแต่มนุษย์ ได้แต่มนุษย์ซิ

เราจึงมาฝึกหัดอบรมบ่มนิสัยของเรา เฟ่งเล็งดูซิ
เราอย่าดูอื่น เรานั่งอยู่ก็นั่งดูใจของเรา ไม่ได้ดูดินฟ้าอากาศนะ
ใจของเรามันเป็นอย่างไร เหมือนที่อธิบายให้ฟังไหมล่ะ
มันไม่ติดตรงไหนก็แก้ไขซิ ที่นี่

มนุสสพทุโธ ร่างกายเป็นมนุษย์ หัวใจเป็นพระพุทธเจ้า
พระพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนกับพวกเรานี้
ว่าเรื่องภพเรื่องชาติของท่าน บิฑามารดาของท่านก็มี
บุตรภรรยาท่านก็มี ท่านเป็นมนุษย์หรือเรานี้แหละ
แต่ท่านประพฤติปฏิบัติ ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง
เป็นสัมมภู ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง
ไม่มีบุคคลผู้ใดหรือใครแนะนำพร่ำสอน รู้ด้วยตนเองเป็นสัมมภู
รู้แจ้งแทงตลอดหมดซึ่งสารพัดญะยธรรมทั้งหลาย ไม่มีที่ปกปิด

สัตว์ทั้งหลาย ตนของท่าน บพเพนิวาสานุสสติญาณ
ญาณความรู้ความเห็นในบุพพชาติเบื้องหลัง
เป็นอะไรๆ มา ท่านรู้หมด เรื่องมันเป็นอย่างนั้น
จุดปาดญาณ จุตินี้ไปอยู่ในภพชาติใด ภพน้อยภพใหญ่ ท่านรู้หมด
คือเหมือนอธิบายให้ฟังนี้ อาสวัคชญาณ สันจากภพจากชาติท่านก็รู้หมด

คัดจาก ๑๐๘ ปีหลวงปู่ฝั้น อาจาโร
ประวัติ พระธรรมเทศนา และพระอภิธรรมสังคณีมาติกาบรรยาย
ธรรมบรรณาการในโอกาสฉลองอุโบสถวัดป่าไชยชุมพล (เสลียงแห้ง) จังหวัดเพชรบูรณ์
พิมพ์ครั้งที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๑

อยู่เย็นเป็นโสด



โดย Aims Astro

ถาม – เราตั้งใจเป็นโสดเพราะจะปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ไม่ไว้ใจสังสารวัฏเลย รู้ว่าการเกิดคือทุกข์ อย่างยิ่งจริงๆ ที่ผ่านมาก็เคยทุกข์เพราะรักจนเจียนตาย ยังไม่รวมปัญหาสารพัดจากคนรอบข้างของอีกฝ่ายด้วย ซึ่งใจแล้วว่า “ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์” ดังพุทธพจน์จริงๆ ปัญหาคือเราถูกถามเรื่อยๆ ว่าเมื่อไหร่จะแต่งงาน จนเหมือนผิดปกติที่เลือกจะเป็นโสด ที่สำคัญคือบางทีเหงามาก ออกแล้วไม่ได้ว่าตอนแก่ตัวลงจะทำยังไง ใครจะดูแลเรา เราจะต้องตายคนเดียวใช่ไหม ฯลฯ ถ้าแบบนี้จะวางใจอย่างไรดีให้มีกำลังใจเดินเดี่ยวไปจนสุดทาง โดยทรมานเพราะความอ้างว้างและความวิตกกังวลน้อยที่สุดคะ

จริงๆ แล้วคนโสดก็ทุกข์แบบคนโสด คนมีคู่ก็ทุกข์แบบคนมีคู่ วิถีชีวิตของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บทความนี้ไม่ได้ต่อต้านการมีคู่ ไม่ได้มีทัศนคติเชิงลบกับคนที่มีความรักคะ แต่เขียนขึ้นเพื่อแบ่งปันวิธีการให้คนที่เลือกแล้วว่าจะอยู่คนเดียว ให้ได้อยู่เย็นเป็นโสดกันนะคะ ^__^

เรื่องความอ้างว้าง ความเหงา ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของคนโสด ต้องบอกว่ามันเป็นธรรมชาติของการอยู่คนเดียว แต่เราทำให้ทุกข์ตรงนี้ทุเลาลงได้คะ

เคยเขียนถึงเรื่องนี้ไปแล้วในบทความเรื่อง ["เมืองใหญ่หัวใจเหงา"](#) แถมด้วยบทความเกี่ยวกับการอยู่คนเดียวที่ ["ห้องไว้รัก"](#) หวังว่าจะมีประโยชน์บ้างคะ ^^

การเจริญสติปัฏฐานจะช่วยให้ความเหงาบรรเทาลง มีความอบอุ่นใจมากขึ้นๆ ทุกวัน เดินไปบนทางนี้ไม่ต้องกลัวอ้างว้างคะ เพื่อนร่วมทางมีเรื่อยๆ แม้จะเดินจูงมือกันไปไม่ได้ ต้องต่างคนต่างเดิน เอาชนะกิเลสตัวเอง แต่ช่วยดักเตือนกัน คอยเป็นกำลังใจให้กันได้ ในยามท้อแท้หรือซีเกียจ ถ้าเปรียบเป็นตั้งเส้นทางสักสายหนึ่ง ก็ต้องบอกว่าสองข้างทางมีแต่ความร่มรื่น ไม่ต้องรอให้บรรลุธรรมถึงจะมีความสุข แต่ความสงบและสันติในหัวใจ มีขึ้นตั้งแต่เริ่มออกเดินแล้วคะ พี่ชายทางธรรมท่านหนึ่งซึ่งเลือกที่จะอยู่เดี่ยวเคยบอกไว้ สรุปใจความได้ว่า “ไม่น่าเชื่อนะ แต่ปฏิบัติแล้วมันอบอุ่นและร่มเย็น ไม่น่าเชื่อเลยว่าความอุ่นจะอยู่กับความเย็นได้ แต่มันก็อยู่ด้วยกันได้จริงๆ ในใจเรานี่แหละ” ^^

ในเรื่องความกลัวว่าจะไม่มีคนดูแลยามชรา นั้น ขอแค่คุณวางแผนการเงินให้ดี แล้วลงทุนเพื่อเพิ่มพูนมูลค่าทรัพย์สิน (ศึกษาได้จากคอลัมน์ “กระปุกออมสิน”) ถ้ามีเงินแล้วไม่ต้องกลัวว่าจะหาคนดูแลไม่ได้

คะ ส่วนเรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยนั้น ใครจะรักเราแค่ไหนก็เจ็บป่วยแทนไม่ได้ ดังนั้นจึงควรเตรียมตัวตายไปเรื่อยๆ เสียตั้งแต่บัดนี้ โดยมีชีวิตที่พร้อมทั้งทาน ศีล ภาวนา เพราะเวลาตายก็ตายคนเดียวอยู่แล้ว ต่อให้มีสามีห้าคน ลูกอีกยี่สิบ ก็เอาไปด้วยไม่ได้ (ต่อให้ไปได้ก็คงยากที่จะมีใครยอมไปด้วย - -')

เมื่อต้นปีนี้ได้สนทนากับญาติธรรมหญิงอายุ ๓๐ ต้นๆ ท่านหนึ่ง ซึ่งถือว่าสอบผ่านทั้งฐานะ หน้าที่ อาชีพ หน้าที่ และมีคู่ได้ไม่ยากเลย จำไม่ได้แล้วว่าคุยไปคุยมาอีท่าไหน ถึงได้วกเข้ามาประเด็นเรื่อง โสดๆ แต่จำแน่ว่าถามเธอไปประมาณว่าไม่เหงาหรือ (เนื่องจากเธอเคยเล่าให้ฟังว่าตั้งใจจะอยู่เป็นโสดชั่วชีวิตมาตั้งแต่อายุยี่สิบกว่าปี แล้วก็ใช้ชีวิตโสดมาตลอด) คำตอบก็คือ "มีเหงาบ้างนะ แต่ทำงานห้าวันต่อสัปดาห์ ช่วงวันทำงานห้าวันไม่อยากมีคู่ เหนื่อย อยากพัก อยากอยู่คนเดียว อีกสองวันที่เหลือเหงา อยากมีใครสักคน เลยมาคิดดูว่าถ้ามีคู่ก็จะทุกข์ห้าวัน มีความสุขสองวัน แต่ถ้าเป็นโสดจะทุกข์สองวัน มีความสุขห้าวัน" ฟังแล้วเห็นภาพชัดเจนเลยคะ เธอยังพูดเป็นแง่คิดทางธรรมต่อไปอีกว่า "จริงๆ แล้วพอมมีเขาก็มีความเป็นเราชัดเจนขึ้นนะ" สาธุอนุโมทนาคะ

คำถามหนึ่งที่ได้รับอยู่เรื่อยๆ นะคะ คือจำเป็นไหมว่าดวงบอกว่าจะมีคู่ แล้วต้องมี เพราะไม่อยากแต่งงาน เพราะก็มีคนเข้ามาเรื่อยๆ เลยกลัวตัวเองจะใจอ่อน ตอบว่าเรื่องนี้ฝึกกันได้คะ แต่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยยอมฝึกกัน เนื่องจากความรู้สึกอยากมีเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชน แต่ถ้าแน่วแน่ว่าจะโสดแล้ว ก็อย่าเอากายเอาใจไปผูกพันกับใคร เมื่อไม่พบไม่ผูกพัน ไม่ใช่เวลาร่วมกัน ความรักก็เกิดขึ้นได้ยากนะคะ

ลูกค้าบางท่านเล่าให้ฟังว่ากลัวการถูกนิทนาว่าเป็น "สาวโสดอารมณ์แปรปรวน" หงุดหงิดนิดเดียวถูกเม้าท์ทันที - -' ตรงนี้ต้องแก้ปัญหาด้วยการขยันปฏิบัติธรรม แล้วจะสดใสสดชื่น ไม่โมโหง่าย แต่ยิ้มแย้ม เพราะเบิกบานบุญ ย่อมไม่มีใครอยากจะทำร้ายแน่ๆ หรือต่อให้ถูกนิทนา ก็พึงคิดเสียว่าอภิสัจจะเกิดแก่จิตผู้ใด ไม่ได้เกิดแก่จิตเรา แต่ถ้าไปรับและเดือดร้อนเพราะคำคนแล้วเกิดโทสะ ตรงนั้นอภิสัจจะเป็นของเราเต็มๆ การใช้ชีวิตในสังคมทุกวันนี้ต้องมีภัยทรมานให้มากนะคะ ทุกเรื่องเป็นไปตามทัศนะของผู้พูด อาจจะจริงหรืออาจจะไม่จริงก็ได้ ถ้าจริงเราก็ตองขอบคุณที่เขาให้โอกาสเราได้สำรวจแล้วปรับปรุงตัว ถ้าไม่จริงก็ไม่ต้องคิดมาก รู้เท่าทันโทสะในใจตัวเองแล้ววางซะ เพราะคำพูดของคนอื่นก็ไม่ได้ทำให้เราดีหรือแย่ลงได้เลย สิ่งที่จะทำให้เป็นไปคือพฤติกรรมของเราเอง

ปัญหาหนักใจอีกเรื่องคือในกรณีที่พ่อแม่ขยันถามเรื่อยๆ ว่าเมื่อไหร่จะแต่งงานสักที ก่อนอื่นต้องเข้าใจหัวอกคนที่ปรารถนาดีต่อลูกนะคะ เพียงแต่ในมุมมองของท่านการมีครอบครัว มีสามี/ภรรยา คอยดูแลนั้นเป็นความสุข ซึ่งอาจจะแตกต่างจากทัศนะของเราคะ ยิ่งถ้าเป็นลูกสาวแล้ว บางบ้านพ่อแม่จะเร่งรัดมากสาเหตุอาจเป็นเพราะในสมัยที่ท่านเติบโตมา ผู้หญิงยังพึ่งพาหาเลี้ยงตัวเองได้น้อยกว่าสมัยนี้ จึงอยากให้ลูกสาวมีคู่เพราะคิดว่าเป็นความมั่นคงไปตลอดชีวิต (จริงๆ สมัยนี้แตกต่างจากสมัยพ่อแม่เราเยอะเลยคะ อัตราการหย่าร้างของเมืองไทยก็สูงเกินกว่า ๑ ใน ๓ เข้าไปแล้ว) ถ้าฝ่ายคุณลูกเป็นโสดไปเรื่อยๆ และแสดงให้เห็นว่ามีความสุขแล้วกับชีวิตเสรี สุขภาพจิตดี แจ่มใสสดชื่น นานวันไป ท่านจะยอมรับได้

เองคะ ส่วนครอบครัวที่พ่อแม่และญาติๆ ไม่ว่าอะไรในเรื่องนี้ นับว่าโชคดีจริงๆ ค่ะ ลูกค้าบางท่านก็เล่าว่า พ่อแม่ไม่ยอมให้มีคู่ เพราะรู้ว่าปัญหาเยอะ ส่วนลูกก็คิดตรงกัน เลยมีความสุขกันทุกฝ่าย

เรื่องที่ลูกค้ามักจะบ่นให้ฟังอีกเรื่องก็คือ เมื่อมีคนมาถามว่าเมื่อไหร่จะแต่งงาน ทำให้ลำบากใจมาก แหม ยากที่จะตอบให้บางคนเข้าใจได้ เรื่องนี้มันธรรมดาโลกคะ เชื่อไหมว่าต่อให้แต่งงานไปแล้วก็จะมีคน มาถามว่าเมื่อไหร่จะมีลูก พอมีลูกแล้วก็จะถามว่าจะให้เรียนที่ไหน พอลูกเรียนจบก็ถามจะทำงานทำการ อะไร ต่อไปก็ถามว่าเมื่อไหร่จะลูกจะมีคู่ เวลาถามมีคู่แล้วก็มาถามว่าเมื่อไหร่จะมีหลาน ฯลฯ **ถ้าต้องใช้ชีวิตตามลมปากคนอื่น ก็คงเสี่ยงความทุกข์ไม่ได้** คิดเสียว่าเขายากรู้เขาก็มีสิทธิ์ก็ถาม แต่ไม่ได้เอาใจมาแปะติดที่เราทั้งวันเนี่ย เพราะเราก้ยังไม่ได้คิดถึงใครที่ไม่ใช่คนใกล้ๆ ตัว ได้เรื่อยๆ ตลอดทั้งวัน เลยคะ

มาคิดๆ ถึงประเด็นนี้ก็พอเข้าใจว่าการเจอหน้ากันแล้วถามว่า “เมื่อไหร่จะแต่งงาน” หรือ “มีแฟนหรือยัง” สำหรับคนถามแล้วเหมือนจะเป็นการชวนคุย ไม่ได้เกิดจากการอยากรู้อยากเห็นเป็นอย่างมาก หรือตั้งใจจะยุเรื่องส่วนตัวเสียเหลือเกิน หรือชักใช้ไล่เลียงเอาความจริงเต็มที่ (แต่คนฟังนะฮึดอัดแน่ ถ้าตอนนี้ยังไม่มีคู่/ไม่เคยคิดจะมีคู่/อยากมีคู่แต่ยังหาไม่ได้ - -) คล้ายๆ ว่าคิดหัวข้อสนทนาไม่ออก และตัวคนถาม อาจจะเคยถูกถามมาเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก หรือคนถามอาจรู้สึกอึดอัดมากเลยก็อริสาสะว่าถามได้ แต่ว่ามักสะเทือนใจคนฟังนะคะ (T.T) ดังนั้นถ้าไม่สนิทกันจริงๆ กรุณาชวนคุยเรื่อง ภาวะโลกร้อน ก่อนน้ำแข็งขั้วโลกละลาย แม่น้ำหลายสายแห้งขอด ตลอดจนอาหารการกิน จะกระทบกระแทกใจคู่สนทนาน้อยกว่าเนี่ย ค่ะ ^_^

ในส่วนคนฟังก็ต้องขอให้ทำใจสบายๆ ไว้ อย่าเอามาเป็นอารมณ์ ถ้าไม่ยอมตอบก็อึดๆ แล้วชวนคุยเรื่องอื่นไปเลยก็ได้ หรือถ้าไม่ไหวแล้วก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ แล้วเดินไปเข้าห้องน้ำจริงๆ ก็ได้ ไม่โกหกแล้วนะ คะแบบนี้ บางท่านเล่าว่าคนรอบข้างมองว่าเธอแปลกๆ ที่ไม่ยอมมีคู่ แล้วก็พยายามติดต่อคนนั้นคนนี้ให้ ซึ่งทำให้คนอยากโสทรุสีกอึดอัดบ้าง ถ้าใครที่เจอกรณีนี้ ลองบอกไปว่าชอบอยู่คนเดียวจริงๆ แล้วก็พอใจแล้วกับชีวิตที่มีความสุขได้ด้วยตัวเอง โดยไม่ต้องแสดงอาการไม่สบอารมณ์หรือรำคาญ ซึ่งจะทำให้เคื่องขุ่นต่อกันไปเปล่าๆ

ว่าไปแล้วความสุขแบบที่ต้องเป็นเจ้าของอะไรสักอย่าง เมื่อถึงวันที่ของนั้นๆ หายไปหรือเปลี่ยนแปลงไป ไม่ว่าจะเป็นกระเป๋าใบโปรด เสื้อผ้าตัวเก่ง รถเก๋งคันงาม โดยเฉพาะคนที่เป็นที่รัก **เมื่อใดที่ใจเข้าไปยึดถือว่าเป็นเจ้าของแล้วไม่ได้เตรียมรับ ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมีแต่จะแปรปรวนไป ปักใจมันไว้ว่าต้องเหมือนเดิมไม่เสื่อมสลาย** ก็จะนำทุกข์มาให้ทั้งสิ้น สำหรับคนโสดที่ปฏิบัติธรรม มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก ก็นับว่าโชคดีแล้วที่ไม่ต้องเจอทั้งความเหงาและความยึดมั่นอันจะนำมาซึ่งความทุกข์ แล้วก็ไม่ควรคิดเทียบกับปุถุชนคนมีคู่ว่ายังต้องเอาใจไปเกาะเกี่ยวกับคู่ครอง เพราะแต่ละคนมีวิถีและเลือกทางเดินของตัวเองตามความประสงค์ ถึงแม้จะแตกต่างแต่

ถ้าเข้าใจและเคารพซึ่งกันและกัน ก็อยู่รวมได้แบบมีสันติภาพค่ะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

พระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล) : สูงส่งด้วยสมณศักดิ์ แน่นหนัก ด้วยกตัญญูกตเวที



กล่าวถึงผู้ธรรม

โดย เทียบธลี



ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์
(จุม พนฺธุโล น.ธ. โท. ป.ธ. ๓)

ผู้ปกครองวัดโพธิสมภรณ์ รูปที่ ๒

ตั้งแต่ พุทธศักราช ๒๔๖๖ - ๒๕๐๕ รวมระยะเวลาได้ ๓๙ ปี

ภาพประกอบจากหนังสือ "จากวันวานจวบจนวันนี้"

"ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ โดยส่วนมากคนไม่ค่อยรู้จัก

เท่ากับหลวงปู่ หลวงพ่อทั้งหลายที่เป็นศิษย์สายกรรมฐานของท่าน"

ข้อความข้างต้นเป็นคำปรารภของพระอุดมญาณโมลี (จันทร์ศรี จนฺททีโป)

เจ้าอาวาสรูปปัจจุบันของวัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี

กล่าวถึงพระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล) ซึ่งเป็นอุปัชฌาย์ของพระมหาเถระหลายรูป

เช่น หลวงปู่ขาว อนาลโย หลวงปู่พรหม จิรปัญญา หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ หลวงปู่ฝั้น อาจาโร
หลวงปู่หลุย จันทสาโร หลวงตามหาบัว ญาณสมปนโน หลวงปู่หล้า เขมปัตโต หลวงปู่วัน อุดตโม
หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ หลวงปู่ทูล ขิปปปัญญา หลวงปู่จาม มหาปัญญา เป็นต้น

พระธรรมเจดีย์บรรพชาตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี อุปสมบทเมื่ออายุครบ ๒๐ ปี

ได้รับฉายาว่า "พนฺธุโล" มีความหมายว่า "ผู้ปรารถนาความเพียร"

ท่านเป็นเจ้าของาวาสรูปที่ ๒ ของวัดโพธิ์สมภรณ์ ซึ่งเป็นวัดในธรรมยุติกนิกายแห่งแรกในอุดรธานี

นอกจากนี้ยังดำรงตำแหน่งสำคัญอื่นๆ อีกหลายตำแหน่ง

จึงมีบทบาทในการฟื้นฟูและจัดการศึกษา ของภิกษุสงฆ์คณะธรรมยุตในภาคอีสาน

จนเป็นที่เคารพเลื่อมใสของประชาชนตราบนานนับ

พระธรรมเจดีย์เป็นศิษย์ของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต มาตั้งแต่ยังเป็นสามเณร

ตั้งความในบันทึกของพระเทพเจติยาจารย์ (วริยังค์ สิรินฺธโร)

"...ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์นี้ แต่ครั้งเป็นสามเณรได้มาอยู่กับท่านอาจารย์มั่นฯ

ที่วัดเลียบ จังหวัดอุบลราชธานี ท่านอาจารย์มั่นฯ ท่านเล่าว่าเป็นสามเณรโครง คือเป็นเณรใหญ่

ได้ทำการปลุกมะพร้าวเป็นอันมากให้แก่วัดนี้ และเป็นสามเณรที่อ่านหนังสือง่าย..."

ท่านเป็นผู้อาราธนาพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ที่จาริกในภาคเหนือให้กลับมาภาคอีสาน

ซึ่งพระเทพเจติยาจารย์ (วริยังค์ สิรินฺธโร) ได้เล่าถึงเรื่องราวนี้ไว้ว่า

"...ออกพรรษาของปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ก็ขึ้นไปเชียงใหม่ด้วยตนเอง

โดยไปพักอยู่ที่วัดเจดีย์หลวง มีความกระหายที่จะได้พบพระอาจารย์มั่นฯ

ทางฝ่ายพระอาจารย์มั่นฯ เมื่อทราบว่าคุณคนโปรดคือเจ้าคุณธรรมเจดีย์มา..."

"...ท่านอาจารย์มั่นฯ ก็ลงจากดอย เดินทางมาพบกับท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ที่วัดเจดีย์หลวง

ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ก็เข้าไปกราบอาราธนาให้เดินทางกลับภาคอีสาน

ท่านก็รับที่จะเดินทางไปตามความประสงค์..."

ในปี ๒๔๘๒ ท่านเป็นเจ้าคณะมณฑลอุดรธานี มีสมณศักดิ์ที่พระเทพกวี

ต่อมาในปี ๒๔๘๘ มีสมณศักดิ์ที่พระธรรมเจดีย์

และเป็นเจ้าคณะธรรมยุติผู้ช่วยภาค ๓, ๔, ๕ รูปที่๑

อันเป็นตำแหน่งสูงสุดในภาคอีสานในขณะนั้น

แม้สถานะของท่านจะเปลี่ยนไป แต่ความกตัญญูต่อนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง
เห็นได้จากการปฏิบัติต่อท่านพระอาจารย์มัน
ด้วยการไปกราบรับโอวาทด้วยตนเองเสมอๆ และปวารณาเป็นผู้รับใช้ในทุกกรณี
ดังที่พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร (วัน อุตตโม) บันทึกไว้

"...ถึงแม้พระเดชพระคุณท่านจะได้ดำรงตำแหน่งสมณศักดิ์
ที่สูงกว่าท่านพระอาจารย์สักปานใดก็ตาม ท่านหาได้ลืมบุญคุณของท่านอาจารย์ไม่
มีความเคารพยำเกรงอ่อนน้อมถ่อมตน เชื้อฟุ้งถ้อยคำ สนใจต่อการรับโอวาทอยู่เช่นเดิม
ท่านไม่เคยแสดงอาการทะนงตน เย่อหยิ่งลำพองตน ไม่เคยอวดว่าตนฉลาดกว่า ดีกว่า
ไม่เคยลบหลู่ดูหมิ่น ข้ามเกินต่อท่านพระอาจารย์แต่ประการใด
เมื่อเข้าไปหาท่านพระอาจารย์ก็ทำตนให้เป็นสานุศิษย์อยู่เสมอ
ไม่แสดงท่าทีความเป็นผู้ใหญ่ผู้สูงผู้ฉลาดเกินให้ปรากฏ..."

นอกจากนี้ยังเอาใจใส่ในอาการอาพาธของท่านพระอาจารย์ใหญ่
ดังปรากฏในอัตตโนประวัติของพระอุดมสังวรวิสุทธิเถร (วัน อุตตโม)

"...ท่านเป็นห่วงในท่านพระอาจารย์มาก
เมื่อท่านได้รับข่าวอาการป่วยของท่านพระอาจารย์เช่นนั้น
ท่านต้องรีบจัดหายาและเครื่องสัการะต่างๆ
แล้วนำพวกญาติโยมเดินทางเข้าไปนมัสการกราบเท้า
และถวายยากับเครื่องสัการะต่อท่านพระอาจารย์ให้ได้..."

"...ท่านมีคำสั่งให้พวกข้าพเจ้าตลอดถึงญาติโยมทุกคน
ให้ตั้งใจปรนนิบัติพยาบาลรักษาท่านพระอาจารย์ ด้วยความไม่ประมาท
เมื่ออาการป่วยของท่านพระอาจารย์หนักหรือเบาประการใด ให้แจ้งข่าวไปให้ท่านทราบเสมอ
ถ้าอาการหนักก็ให้แจ้งข่าวไปหาท่านโดยรีบด่วนเท่าที่จะด่วนได้..."

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต ได้บันทึกเรื่องราวช่วงที่ท่านพระอาจารย์ใหญ่อาพาธหนักขึ้น
และสั่งความด้วยน้ำเสียงเบาๆ เย็นๆ ไว้ว่า

"ถ้าเราตายรีบพากันเผาโดยด่วนน้อ"
"ถ้าเผาแล้ว จงส่งข่าวไปหาท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์และญาติของเรา"

ท่านเป็นหนึ่งในศิษยานุศิษย์ที่เฝ้าดูอาการอาพาธ
จนวาระสุดท้ายของท่านพระอาจารย์มัน

เป็นประธานในการจัดการงานและถวายเพลิงศพ

ตลอดจนแบ่งบริหารและอัฐิ ณ วัดป่าสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร

หลังจากจัดการงานทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ท่านได้บอกกับที่ประชุมสงฆ์ว่า

"พวกฝ่ายปฏิบัติเอ๋ย วันสุดท้ายของฌาปนกิจพระอาจารย์ที่ไปจากพวกเรา
ต่อไปประจำปีพวกท่านจงมาประชุมกันที่นี้นะ"

นอกจากนี้ท่านยังเปลี่ยนชื่อวัดป่าหนองผือใน จังหวัดสกลนคร

อันเป็นที่พำนักในช่วง ๕ พรรษาสุดท้ายของท่านพระอาจารย์ใหญ่

ซึ่งตอนแรกให้ชื่อว่า "วัดสันติวนาราม" มาเป็น "วัดป่าภูกิตติธรรมาวาส"

เพื่อเป็นอนุสรณ์แด่พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต มาจนถึงทุกวันนี้

พระธรรมเจดีย์เป็นพระผู้ใหญ่ที่มีความเมตตากรุณาต่อผู้น้อย

เป็นศิษย์ที่มีความกตัญญูกตเวทิต์ต่อผู้มีพระคุณ

แม้จะมีสถานะสูงส่งขึ้นเพียงใด ก็นอบน้อมต่อครูบาอาจารย์ดังเช่นเดิม

จริยาวัตรของท่านจึงเป็นคติได้ดียิ่งแก่เราทุกคน

ให้ดำเนินตามความดี ที่ท่านได้กระทำไว้เป็นแบบอย่างนั่นเอง

เอกสารประกอบการเขียน

"ธรรมเจดีย์านุสรณ์" เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพพระธรรมเจดีย์ ณ เมรุวัดโพธิสมภรณ์ อุดรธานี
เมื่อ ๒ มิถุนายน ๒๕๐๖.

"อนุสรณ์งานเสด็จพระราชดำเนิน พระราชทานเพลิงศพ พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร (พระอาจารย์วัน อุต
ตโม)" วัดถ้ำอภัยดำรงธรรม จังหวัดสกลนคร วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔.

"อัตตโนประวัติหลวงปู่หล้า เขมปัตโต" พิมพ์เมื่อปี ๒๕๓๒.

"บูรพาจารย์" จัดดำเนินงานและพิมพ์โดยมูลนิธิพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ฉบับพิมพ์ ปี ๒๕๔๕.

"ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ" โดยท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมปนฺโน
ฉบับพิมพ์เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๐.

"๔๗ ปี อมตะธรรม พนฺธุโล ภิกขุ" พิมพ์เมื่อ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒.

"จากวันวานจวบจนวันนี้ (วัดโพธิสมภรณ์ จ.อุดรธานี)" พิมพ์เมื่อ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๒.

"ประวัติพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ฉบับสมบูรณ์" โดยพระอาจารย์วิริยงค์ สิรินุชโร
ไม่ระบุปีที่พิมพ์.

สรุปสติปัฏฐาน๔ โดยย่อ



ตั้งตาจนวิกัลป์

ถาม : อยากขอให้คุณดังตฤณช่วยสรุปสติปัฏฐาน๔ โดยย่อ ให้เข้าใจค่ะ

โดยย่อก็คือคุณมีสภาวะอยู่ยังงี้ก็รู้ตามนั้น

สภาวะของคุณเป็นยังงี้เองอยู่

มันประกอบขึ้นด้วยกาย มันประกอบขึ้นด้วยใจ

ถ้าหากว่ากายคุณนั่งอยู่ แล้วคุณรูว่านั่งอยู่

นั่นแหละต้นทางไปนิพพาน

นั่นแหละต้นทางของการฝึกสติปัฏฐาน๔ ที่ถูกต้อง

ถ้าหากสภาวะทางใจของคุณ มันไม่สามารถเห็นร่างกายได้

เพราะมันเป็นทุกข์ มันมีความรู้สึกย่ำแย่อยู่มาก

หรือมันมีความสุข มันมีความปลื้ม มันมีความ หัวใจมันพองฟูเหลือเกิน

ไม่สามารถมองเห็นอะไรอย่างอื่นได้ นอกจากความรู้สึกภายใน

อันนั้นก็ให้มองความรู้สึกไป

ทุกข์อยู่ยอมรับว่าทุกข์อยู่ สุขอยู่ยอมรับว่าสุขอยู่

ตรงความยอมรับตามจริงนั่นแหละเรียกว่า "สติ"

สติปัฏฐาน๔ โดยย่อที่สุด มันก็คือขอบเขตของกายใจนี้แหละ

ถ้าเรารู้ว่าส่วนไหนของกาย รู้ว่าส่วนไหนของใจ

มันกำลังปรากฏอยู่ มันกำลังปรากฏเด่นอยู่

แล้วเราดูเข้าไปตรงนั้น ยอมรับเข้าไปตรงนั้น

กับทั้งสามารถสังเกตเห็นได้ว่า

ภาวะแบบนั้นๆ เนี่ย มันไม่เที่ยง เดี่ยวมันแปรปรวนไป

อย่างเช่นมีความสุขมากๆ เดี่ยวมันค่อยๆ ลดลง

มีความสุขทุกข์อี๊ดอ๊ด กลัดหนองนะ ออกกลัดหนอง

เดี๋ยวมันก็ค่อยๆ เบบางลงมา มันมีช่วงเว้นให้บ้าง

หรือแม้แต่ร่างกาย เนี่ย บางทีเรารู้สึกว่าอยากขยับ บางทีเราจะรู้สึกว่่าอึดอัดบ้าง

ภาวะต่างๆ ที่มันเกิดขึ้น ภายในขอบเขตของกาย ขอบเขตของใจนี้

ถ้าคุณมองเข้าไปตรงไหนนะ มันใช่หมด

มันอยู่ในขอบเขตของสติปัฏฐาน๔ หมด

ขออย่างเดียว ให้มองด้วยความเข้าใจ ว่าจะมองไปเพื่อให้เห็นอะไร
มองไปเพื่อให้เห็นว่าทุกภาวะในขอบเขตกายใจนี้เนี่ย มันไม่เที่ยง
เพื่อที่ในที่สุด จิตของคุณมันจะมีความตั้งมั่น รู้อยู่เห็นอยู่
ว่าทั้งหลายทั้งปวง มันเป็นแค่อะไรอย่างหนึ่ง
มันเป็นแค่ธรรมชาติหลายๆ ภาวะมาประชุมกันชั่วคราว
แล้วก็ต้องเสื่อมสลายลงเป็นธรรมดา
นี่แหละสติปัญญา๔ โดยย่อณะครับ

ดั่งตถุณพจนนา ๖



Dungtrin's rhapsody

ดั่งตถุณพจนนา



ดั่งตถุณพจนนา Dungtrin's rhapsody

กาลครั้งหนึ่งเมื่อนานมา
มีเวลาโทร.หากัน
มีคืนวันเป็นส่วนตัว

กาลครั้งหนึ่งเมื่อนานมา
เรามองตาเป็นสุขจริง
เรายอมทิ้งทุกสิ่งไป

วันที่ตามหารัก คินที่พ้องกัน
หาได้เกิดจากการหลับฝัน
คินวันเหล่านั้นเป็นความจริง
แต่จริงที่แปรผัน ต่างจากฝันที่ตรงไหน?
ฝันยังดีไม่อาลัย จริงสัจใจแทบแหลกลง

กาลครั้งนี้ที่ตรงหน้า
คือบรรดาเครื่องเตือนใจ
คือสายใยที่เลือนลิม

กาลครั้งนี้ที่ตรงหน้า
เรามีท่าเหมือนคนอื่น
เราเหมือนตื่นเพื่อลิมกัน...

ดั่งตถุณ

กองทุนหุ้นแต่ละกอง แตกต่างกันหรือไม่ และเลือกอย่างไรดี (ต่อ)



Mr.Messenger

ฉบับก่อน ผมแยกประเภทของกองทุนหุ้นให้ดูเป็น ๒ ลักษณะใหญ่ๆ คงทำให้พอเห็นภาพที่ดีขึ้น ไม่มากก็น้อยนะครับ คราวนี้ นอกจากนโยบายการลงทุนที่แตกต่างกันแล้ว อะไรที่แตกต่างกันอีก มาอ่านต่อในฉบับนี้กันเลย

ในกองทุนที่มีนโยบายการลงทุนแบบ Active Fund ก็ยังมีความแตกต่างกันเอง ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ “ผู้จัดการกองทุน” หรือ Fund Manager ในความเห็นส่วนตัวของผม ผู้จัดการกองทุน มีส่วนสำคัญเป็นอย่างมากที่จะกำหนดทิศทางการลงทุนของกองทุน และสร้างผลตอบแทนแข่งขันกันเองเพื่อดึงดูดและทำให้กองลงทุนมาสนใจลงทุนกับกองทุนภายใต้การบริหารของตัวเอง ดังนั้น **การตรวจสอบนโยบายการลงทุนของผู้จัดการลงทุน ว่าลงทุนในหุ้นประเภทไหน เสี่ยงสูงแค่ไหน หรือเน้นหุ้นพื้นฐานดี จ่ายปันผลต่อเนื่อง** ถือเป็นหนึ่งขั้นตอนในการแยกความแตกต่างของกองทุนหุ้น ซึ่งท้ายที่สุด กลยุทธ์การลงทุนของกองทุนรวมแต่ละกอง จะสะท้อนออกมาเป็นผลตอบแทนที่เราสามารถเปรียบเทียบได้ว่า กองทุนไหนบริหารดีไม่ดี หรือเหมาะกับเราหรือไม่อย่างไร ลองดูตารางผลตอบแทนกองทุนด้านล่างนี้นะครับ

▲ Fund Name	Morningstar Category	Morningstar Rating	YTD Return %	Latest NAV
กองทุนเปิดบัวหลวงโครงสร้างพื้นฐาน...	Equity General	Not Rated	-2.35	10.1216 THB
กองทุนเปิด เค สตราทิจิค ดีเฟ็นซีฟ...	Equity General	Not Rated	-5.09	8.5201 THB
กองทุนเปิด แมงป่อง สเตรตจี้ อัด...	Equity General	Not Rated	4.26	11.3265 THB
กองทุนเปิด แมงป่อง สเตรตจี้ อัด...	Equity General	Not Rated	2.53	9.8203 THB
กองทุนเปิดไทยพาณิชย์ เชื้อฟ้า อันเล...	Equity General	★	4.12	8.1106 THB
กองทุนเปิด ทีเอสโก้ สแตรตจิก ฟินด์	Equity General	★★★★	3.12	17.4105 THB
กองทุนเปิด อเบอร์ดีนไกรท	Equity General	★★★★	7.30	45.3837 THB
กองทุนเปิด อเบอร์ดีนสมอลแคป	Equity General	★	12.06	15.2845 THB
กองทุนเปิด อเบอร์ดีนสยามลีดเดอร์ส	Equity General	★★★★	6.62	17.8664 THB
กองทุนเปิด อเบอร์ดีนหุ้นระยะยาว	Equity General	★★★★	6.68	17.7226 THB
กองทุนเปิดเอ็มเอฟซี ไฮ-ดิวเดนด...	Equity General	Not Rated	6.52	11.1446 THB
กองทุนเปิดเอ็มเอฟซีโกลบอลหุ้นระยะ...	Equity General	Not Rated	0.98	6.8557 THB
กองทุนเปิดเอ็มเอฟซีอิสลามิกหุ้น...	Equity General	Not Rated	4.78	8.7085 THB
กองทุนเปิดแอสเซทเพอร์สแนลเรทเคอร์...	Equity General	Not Rated	11.28	17.0527 THB
กองทุนเปิดไทยพาณิชย์เพิ่มผลมั่นคง	Equity General	★★	4.94	6.9203 THB
กองทุนเปิดไทยพาณิชย์หุ้นทุนปันผล	Equity General	★★★★★	6.05	9.9448 THB
กองทุนเปิดกรุงไทยหุ้นระยะยาว	Equity General	★★★★	1.99	13.7764 THB
กองทุนเปิดกรุงศรีหุ้นไดนามิคปันผล	Equity General	★★	4.17	9.1900 THB
กองทุนเปิดหุ้นระยะยาวอยุธยาปันผล	Equity General	★★★★★	8.35	12.9328 THB
กองทุนเปิดหุ้นระยะยาวอยุธยาปันผล...	Equity General	Not Rated	5.45	11.1824 THB

ข้อมูลผลตอบแทนกองทุนในตารางข้างบน สามารถตรวจสอบได้จาก Website ชื่อ www.morningstarthailand.com ซึ่งเป็นบริษัทจัดอันดับกองทุนที่มีชื่อเสียงมากในเอเชีย โดยช่องตาราง YTD Return % หมายถึง Year-to-date Return หรือ ผลตอบแทนกองทุนนับตั้งแต่ต้นปีถึงวันที่เราเรียกข้อมูล (ตารางข้างต้นใช้ข้อมูลถึงวันที่ ๒๘ เม.ย. ๒๕๕๓ ที่ผ่านมาครับ) นับเวลาตั้งแต่วันที่ ๓ ม.ค. ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นวันที่ตลาดหุ้นไทยเปิดทำการเป็นวันแรกของปี นับรวมได้ ๔ เดือนพอดี

จะสังเกตเห็นว่า กองทุนทั้ง ๒๐ กองทุน ลงทุนในหุ้นไทยเหมือนกัน แต่ผลตอบแทนต่างกัน ทั้งๆที่กองทุนทั้ง ๒๐ กอง เป็น Active Fund เหมือนกันหมด สาเหตุเป็นเพราะผู้จัดการกองทุนคัดเลือกหุ้นที่เข้าไปลงทุนแตกต่างกัน ใครทำผลการดำเนินงานได้ดีกว่า ก็แปลว่าบริหารเก่งกว่า (ณ ช่วงเวลานั้น) แต่ไม่ใช่ว่า เห็นกองทุนไหนผลการดำเนินงานสูงลิบลิ่วแล้วก็วิ่งเข้าใส่ทันที อย่าลืมค่าเดือน "ผลการดำเนินงานในอดีต ไม่ได้เป็นเครื่องยืนยันถึงผลตอบแทนในอนาคต" เพราะฉะนั้น **ความสม่ำเสมอของผลตอบแทนกองทุน** จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการพิจารณาเลือกกองทุนเพื่อลงทุน

มีให้เห็นหลายครั้งที่บางกองทุนทำผลการดำเนินงานดีแค่บางช่วงเวลา **นักลงทุนที่เลือกลงทุนโดยไม่คำนึงถึงความสม่ำเสมอของผลตอบแทน ผลที่ตามมาคือ เมื่อเวลาผ่านไป เทียบกับกองทุนของแห่งอื่นแล้ว กลับได้ผลตอบแทนต่ำกว่าที่คาดหวังไว้** ซึ่งไม่ต่างกับการเร่งความเพียรในการปฏิบัติธรรม หรือปฏิบัติด้วยความรีบเร่ง แล้วอยากได้ผลลัพธ์ในระยะเวลานั้นสั้น ผลลัพธ์ก็จะไม่ได้ธรรมะกลับไป เนื่องจากปฏิบัติอยู่บนกิเลสที่ตัวมองไม่เห็น

ขอย้อนกลับไปตารางผลตอบแทนกองทุนหุ้นด้านบนอีกทีนะครับ สาเหตุที่คนบางส่วนเลือกที่จะมาลงทุนในตลาดหุ้น ไม่ว่าจะลงทุนในหุ้นโดยตรง หรือผ่านกองทุนรวมอีกที ก็เพราะผลตอบแทนที่แสดงให้ดูข้างบน ปัจจุบันเงินฝากประจำธนาคาร (Fixed Deposit) ๑ ปี ให้ดอกเบี้ยไม่ถึงร้อยละ ๑.๕ ในยามที่ดอกเบี้ยแบบนี้ ใครที่เคยฝากเงินแล้วได้ดอกเบี้ยเกินร้อยละ ๔ หรือสูงกว่านั้น ก็จะเริ่มทำใจไม่ได้ สุดท้ายก็จะพยายามหาแหล่งเงินออมผ่านทางช่องทางอื่นมากขึ้น รวมถึงตลาดหุ้น สำหรับใครที่ลงทุนในตลาดหุ้นตั้งแต่ต้นปี เมื่อเห็นผลตอบแทน ก็ไม่ผิดหวังเมื่อเทียบกับดอกเบี้ยเงินฝาก แต่กระนั้นก็ตาม จะเห็นว่าบางกองทุนก็ทำผลการดำเนินงานขาดทุนในช่วงที่ผ่านมา ทำให้เราตระหนักตลอดเลยว่า **คาดหวังผลตอบแทนที่สูง ความเสี่ยงก็ย่อมตามมาเสมอ**

อ่านมาถึงตรงนี้ ขอย้ำอีกทีครับว่า เรามาถึงการเลือกกองทุนหุ้นตรงนี้ได้ ถือเป็นขั้นตอนหนึ่งของการวางแผนการเงินเพื่อใช้ในยามเกษียณ ในยามฉุกเฉิน หรือบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ตั้งไว้ ผมไม่ได้สนับสนุนให้หันมาลงทุนในหุ้นเพราะผลตอบแทนสูงกว่า โดยไม่คำนึงถึงความเสี่ยงที่ตัวเองรับได้จนขาดสติ เป็นหนี้เป็นสินเพราะขาดทุนหุ้นกันไป... ทุกๆก้าวในชีวิตประจำวันต้องประกอบด้วยสติเสมอ **ระหว่างทางที่อยู่บนเส้นทางของการลงทุน กิเลสจะเกิดขึ้นมาตลอดครับ (ผมขอยืนยัน) เห็นกองทุนไหนผลตอบแทนดีกว่าที่เราลงทุน เห็นเพื่อนลงทุนในหุ้นแล้วได้กำไรเยอะกว่าเรา ฯลฯ สิ่งที่เราทำได้คือ ตามรู้กิเลสที่เกิดขึ้น แล้วพิจารณาหรือเฝ้าย้อนกลับมาที่เป้าหมายทางการเงิน และ**

ขั้นตอนของการวางแผนลงทุนที่ผ่านมาของเรา จากนั้นถามตัวเองว่า เราวางแผนอย่างรอบคอบแล้วหรือยัง? เรากำลังดำเนินชีวิตโดยประมาณอยู่หรือเปล่า

โชคดีในการลงทุนครับ

Ebony and Ivory



เติมธรรมในกาน้อง

โดย aston27

Ebony and Ivory live together in perfect harmony
Side by side on my piano keyboard, Oh lord, why don't we
We all know that people are the same where ever you go
There is good and bad in everyone
Learn to live, we learn to give each other
What we need to survive, together alive

ไม้มะเกลือกับงาช้างวางเคียงคู่
แล้วเราอยู่เคียงข้างบ้างได้ไหม
คนเราย่อมมีความต่างห่างกันไป
เพียงเปิดใจให้ที่ว่างระหว่างกัน

เราทั้งหลายย่อมมี ทั้งดีแต่
หากลองแผ่ใจดูจะรู้เห็น
เรียนเพื่อรู้ความต่างอย่างที่เป็น
โลกร่มเย็นทั่วหล้าพาสุขเอย

นี่คือเพลงสุดฮิตของปี ๑๙๘๒ (พ.ศ. ๒๕๒๕) จากฝีมือการเขียน เรียบเรียงและขับขานโดยเซอร์พอล แม็คคาร์ธนี (Paul McCartney) ร่วมกับอัจฉริยะดาฟิการ์ที่ชื่อ สตีวี วันเดอร์ (Stevie Wonder)

พอล เขียนเพลงเรียงๆง่ายๆที่มีเนื้อร้องไม่กี่ประโยค เปรียบเปรยถึงความแตกต่างระหว่างสีผิว ความคิด ลัทธิความเชื่อของมนุษย์ กับความแตกต่างแบบสุดขั้วของคี้อยิบอร์ด ที่มีสีขาวยืนพื้น แซมด้วยสีดำเป็น ระยะๆ นั่นอาจจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่พอล เชิญชวนสตีวี วันเดอร์ สุดยอดศิลปินผิวดำฝั่งอเมริกามาร่วมงาน กันในเพลงนี้ เพราะพอล เป็นตัวแทนของคี้อยิบอร์ด สตีวีเป็นตัวแทนของคี้อยิบอร์ดเปียโน

พอลบอกผ่านเพลงนี้ว่า แม้แต่สีดำของไม้มะเกลือ ซึ่งว่ากันว่าสีดำที่สนิท ชนิดวัยรุ่นสมัยนี้ต้องเรียกว่า "ดำตัวแม่" ยังอยู่ร่วมกับสีขาวงาช้างเคียงข้างกัน กลายเป็นคี้อยิบอร์ด ที่บรรเลงเพลงไพเราะจับกลุ่ม ผู้คนให้มีความสุขได้ แล้วทำไมพวกเราที่มีความแตกต่างกัน จะอยู่ร่วมกันอย่างผาสุกไม่ได้

ต้องเข้าใจภูมิหลังของช่วงปี ๑๙๘๒ นะครับ หลายท่านคงพอจำได้ว่า มันเป็นยุคที่แอฟริกาใต้ ยังมีปัญหาการเหยียดผิว มีความรุนแรงระหว่างผู้ปกครองผิวขาว กับประชาชนส่วนใหญ่ซึ่งเป็นคนพื้นเมือง เป็นยุคที่ยังมีปัญหาเรื่องสงครามเย็น การหวาดระแวงกันระหว่างโลกเสรีนิยม ที่มีลุงแซมอเมริกาเป็นหัวหอก กับประเทศสังคมนิยม ที่มีพรรคคอมมิวนิสต์ปกครองอยู่ อย่างรัสเซียหรือยุโรปตะวันออก

ปีนั้น ยังมีกำแพงเบอร์ลินขวางกั้นแบ่งแยกเบอร์ลินและเยอรมันเป็นสองซีก คือเยอรมันตะวันตกกับตะวันออก เกาะอังกฤษมีขบวนการก่อการร้ายไอ อาร์ เอ ที่คอยวางระเบิด ส่วนหนึ่งเพราะประชาชนชาวไอริชนับถือศาสนาคริสต์ต่างนิกายกัน ไม่ต้องพูดถึงสงครามมาราธอนของยิว กับอาหรับ ที่ยังคงยืดเยื้อเรื้อรังมาจนถึงปัจจุบัน

ช่วงนั้น พอล แมคคาร์ธนี เขียนเพลงเกี่ยวกับสันติภาพไว้หลายเพลงครับ ไม่ว่าจะเป็นเพลงนี้ หรือเพลงอย่าง Pipe Of Peace ที่ชวนผู้คนให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติ เรียกว่าพอเหมาะพอดีกับที่โลกต้องการ

อาจจะด้วยท่านเอง และการเรียบเรียงที่ไพเราะ เสียงร้องที่ได้อารมณ์ ชื่อเสียงของนักร้องทั้งคู่ หรือเนื้อหาที่โดนใจประชาชนสมัยนั้น เพลงนี้เลยสามารถครองอันดับหนึ่งในชาร์ตเพลงหลายประเทศ รวมทั้งพีเอ็มเออย่างอเมริกา และอังกฤษ เฉพาะในอเมริกาก็ปาเข้าไปเจ็ดสัปดาห์ติดต่อกัน นับเป็นเพลงที่ครองอันดับหนึ่งได้ยาวนานที่สุดของเซอร์พอล นับจาก The Beatles ยุบวงไป และเป็นอันดับสอง รองจากเพลง Hey Jude สมัยที่เขายังเป็นเดอะ บีทเทิลส์อยู่

เช่นกัน สำหรับสตรี วันเดอร์ ถึงแม้เขาจะมีเพลงอันดับหนึ่งมากมายหลายเพลง แต่นับได้ว่า Ebony and Ivory เป็นงานชิ้นหนึ่งที่ติดอันดับหนึ่งนานที่สุดในชีวิตการทำงานของเขา

พวกเราคงไม่ยิ่งใหญ่พอจะบอกใครๆในโลกให้เลิกรังเกียจเดียดฉันท์หรืออย่ามีความเห็นต่าง ระหว่างสีผิว เชื้อชาติ ศาสนา กระทั่งจุดยืนหรือรสนิยมทางการเมือง เพราะผมคงไม่ยิ่งใหญ่อย่างสตรี วันเดอร์พอล แมคคาร์ธนี กระทั่ง โบโน เป็น ถ้าสามคนนั้นยังทำไม่ได้ แล้วพิทยากรจะเป็นใครละ

เจอกันกัน เราคงหวังไม่ได้ว่า ทุกคนในประเทศนี้จะต้องรักกัน คิดเหมือนกัน ชอบอาหารรสเดียวกัน ชอบดูหนังเรื่องเดียวกัน รักน้องร้องคนเดียวกัน เชียร์พรรคเดียวกัน สนับสนุนแนวทางการเมืองเหมือนกัน

หวังไว้ได้แค่ไหน จะเป็นสีเหลือง สีแดง ม่วง น้ำเงิน เขียว ขาว จะเป็นสาวเนื้อนุ่มหรือหนุ่มกระต๊อ ก้อย่าเฮลโลกันไปปิดถนน ยึดทำเนียบ ยึดสนามบิน กินอาหารดีดนตรีเพราะในสถานที่ที่ไม่เหมาะไม่ควร โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของส่วนรวม

หรือมองในระดับจุลภาคลงไปอีกหน่อย เราคงหวังไม่ได้ว่าสามี ภรรยา ญาติ พี่น้อง เพื่อนบ้าน จะต้องคิดเหมือน ชอบเหมือน ทำเหมือนกันในทุกอย่างทุกเรื่อง แต่น่าจะพอหวังได้ว่า เราเองนั่นแหละ จะยอมรับความแตกต่างทางความคิด ความชอบ นิสัยใจคอ พอที่จะอยู่ร่วมชายคาหรือร่วมซอย ร่วมหมู่บ้านกันได้โดยไม่อึดอัดขัดข้องและลำบากเกินไปนัก

ผู้รู้ท่านบอกว่า เปลี่ยนโลก เปลี่ยนสังคม เปลี่ยนคนอื่นนั้นยาก แต่เปลี่ยนความคิด เปลี่ยนมุมมองของเราที่มีต่อโลก นั้นง่ายกว่า

ผมไม่ได้หวังมากไปใช่ไหมครับ

มานมนตรา ฉบับที่ ๒๐



วรรณกรรมหัวใจ

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

นิทานจบ มรรคาค่อยสลับขานั่งพับเพียบ สายตามองขึ้นไปยังพระพักตร์พระพุทธรูป
“ที่นางติดตามปฏิบัติธรรมกับท่าน เป็นเพราะนางศรัทธาในธรรม หรือเป็นเพราะแรงสัจจาธิษฐาน”

ชายหนุ่มหลุดปากถามออกไป...ไม่นาน เขาคลายได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วพลั้วแว่วมาเบาๆ
“นางเองก็ไมรู้...เรื่องของกรรม และผลแห่งกรรม มันเป็นเรื่องที่เกินคาดคำนวณได้ นางรู้แต่เพียงว่า ยามนี้แค่ได้ปฏิบัติธรรม และช่วยเหลือวิญญูภิกษุท่านบ้างเล็กๆ น้อยๆ ตามความเหมาะสม นางก็พอใจแล้ว”

“นิทานจบแล้วใช่ไหมครับ” มรรคาถามหนุ่มพล

“แล้วพ่อหนุ่มอยากให้มีต่ออีกไหม” คำถามย้อน เขาก้มหน้า รอฟังต่อ “ความรักของผู้หญิง ก็เป็นเรื่องที่เกินหยังคาดเหมือนกัน นางจะไม่ครุ่นคิดหรอกว่า...รักเพราะอะไร...รู้แต่ว่าเมื่อรักแล้ว ก็ยินยอมทำทุกสิ่งเพื่อคนที่นางรัก”

มรรคาชะงัก นึกถึงกะพ้อ หญิงสาวจะเข้าใจไหมว่า...รักเขาเพราะอะไรและเหตุใด ต้องยอมรับทัณฑ์ทรมานเพื่อเขา...

“ส่วนผู้ชาย...” ชายหนุ่มเริ่ม พยายามเรียบเรียงคำพูด “ควรทำอะไรเมื่อรู้ว่าเป็นผู้หญิงที่ยอมทำเพื่อตัวเองขนาดนี้...ยอมกระทั้งโดนทรมานจากปีศาจร้ายเพื่อชายที่ตนรัก”

“แม่เป็นผู้หญิงนะ” คำตอบที่ได้เรียกรอยยิ้มจากเขา “แล้วเธอจะทำอะไรล่ะ”

เมื่อโดนย้อนถาม เขาก็งัดกับอึ้ง...

“ผมไม่รู้...”

“เอาอย่างนี้ไหม เธอมีมนต์หลวงพ่อกำลังจะไปช่วยปราบปีศาจร้ายตนนั้นเพื่อช่วยหญิงสาวคนนั้นออกมา หรือไม่ก็ขอของวิเศษจากหลวงพ่อกำลังจะไปสู้กับมัน...”

มรรคาตอบไม่ถูก...แท้จริง นี่เป็นวิธีง่ายๆ ตรงจุดที่สุด...แต่เขากระทำได้หรือต่อให้หลวงพ่อบรรพาศน์ เขาก็กลัวมนต์ท่าน หรือขอ ‘ของดี’ จากท่านเพื่อไปปราบ ‘จ้าว’...ทั้งๆ ที่ ‘สัจจะ’ ซึ่งจ้าวทวนคำให้เขาได้ยินยังก้องอยู่ในหู...ถ้าเขาทำเช่นนั้นก็ยิ่งจะเหลือ ‘ศักดิ์’ อันใดอยู่อีกแล้ว

“งั้นแม่จะถามใหม่” เสียงของแม่ขำขันแฝงความเอ็นดู “เวลานี้เธอทำอะไรได้บ้าง”

มรรคาขยับปากจะตอบ แต่แล้วต้องอึ้ง ก้มหน้ายอมรับ...เวลานี้ เขาทำอะไรได้?

“ไม่ได้ครับ” เขาตอบ

“ในเมื่อเธอทำอะไรไม่ได้แล้วมันเป็นทุกขอย่างนี้ จะได้ประโยชน์อะไร” แม่ขำจันย่อน
ชายหนุ่มนั่งอิงราวรูปสลัก นัยน์ตายังจ้องมองพระพักตร์ที่อ้อมเอิบ ปราณของพระพุทธรูปเบื้องหน้า
พระพุทธรองค์ทรงช่วยสรรพสัตว์ทุกทั่วหน้า...ไม่เคยแบ่งหญิงชาย ราชามหาโจร...ถ้าจะถามว่าพระองค์
สามารถช่วยสัตว์ได้หมดวิญญูสงสารหรือไม่...คำตอบคือไม่

แล้วพระองค์ทำอย่างไร...?

วางอุเบกขา...

แม้จิตใจเขาจะซึมซับธรรมะเข้าไปไม่น้อย หากส่วนลึกความกระวนกระวายใจยังมีอยู่...

กะพ้อต้องทณฑ์ทรมานทุกวันเพราะเขา...เขาควรรับผิดชอบ

“เมื่อตอนที่วิญญูณดวงนั้นรู้ว่าเงรที่ตนเองติดตาม คืออดีตชายคนรักที่เฝ้ารอมานาน...แต่
ทว่าไม่สามารถติดต่อบอกกับเงรได้...นางรู้สึกอย่างไรครับ” มรรคาวนกลับไปที่นั่งานอีกครั้ง

“ก็คงเหมือนผู้หญิงทั่วไป คือเศร้า...เสียใจ แต่ก็ไม่นาน พอทำใจได้ ก็มีแต่ความปิติ...แท้จริง
ต่อให้ทั้งชีวิตเงรจะไม่สามารถติดต่อกับนางได้เลย นางก็ยังพอใจที่ได้ติดตามท่าน ได้รักและเฝ้ารอคอย
ท่าน...”

“ทำไม” มรรคาพูดซ้ำๆ “ทำไมต้องเสียสละกันถึงขนาดนี้ด้วย...ความรักต้องมีทั้งการให้และรับ
ไม่ใช่หรือครับ ทำไมต้องให้ฝ่ายหนึ่งเสียสละเพียงคนเดียวโดยอีกฝ่ายอยู่อย่างสุขสบาย ไม่รับรู้เรื่องใด
เลย”

“เพราะรักอย่างไรเล่า” ที่สุด แม่ขำจันค่อยๆ หันมา ดวงหน้าไม่สวแต่ก็ไม่ขร ความสดใส
และราศีฉายชัด จนผู้พบเห็นอดอึ้งอัมเอิบใจไม่ได้

**“เมื่อรักแล้ว เราจะไม่สนใจหรือกว่า เรากำลังเป็นฝ่ายให้หรือเป็นฝ่ายรับ...ขอเพียงเราพอใจ...
ขอเพียงคนที่เรารักเป็นสุข...นั่นคือผลตอบแทนที่คุ้มค่าแล้ว”**

มรรคายัง...ล่าคอเต็มตื่นด้วยความรู้สึกบางประการที่เอ่อล้นขึ้นมา

“ถ้าแม่เป็นกะพ้อ” แม่ขำจันเรียกชื่อตรงๆ “ได้รู้ว่าชายที่ตนรักเดือดร้อนและกลัดกลุ้มถึงขนาดนี้
แม่คงยินดี และเสียใจ”

แววดาของแม่ขำจันสุกสกาวดั่งดาวจรัสแสง

“ยินดีที่ความรักของตนไม่สูญเปล่า และเสียใจที่ทำให้ชายคนนั้นเป็นทุกข์ นางคงอยากบอกเขา
ว่า ต่อให้นางต้องโดนทณฑ์หนักกว่านี้ นางก็ยินยอมรับได้ ขอเพียงเขาได้จดจำนาง...”

ชายหนุ่มยังพูดอะไรไม่ออก ขอบตาร้อนระเหวระวกับมีน้ำครดมาเอ่อคลอ แม่ขำจันพูดเพียง
เท่านี้ เขาก็เข้าใจถึงความรักอย่างกระจ่าง...กระจ่างจน...จนยากอธิบาย

“หลวงพ่อกำลังปฏิบัติธรรมอยู่ในช่วงสุดท้ายหัวเลี้ยวหัวต่อ” แม่ขำจันพูดอีกเรื่อง “ต่อให้
พ่อหนุ่มเจอท่านพญานี้ ก็ไม่ควรคุยเรื่องเหล่านี้กับบรรพชิตหรอกจะ...แม่ถึงต้องมาคุยกับพ่อหนุ่มเอง”

มรรคากล้ากลืนก่อนขมๆ ลงคอ พับขาขึ้นคุกเข่า แล้วก้มลงกราบแม่ขำจันด้วยกิริยาเคารพ นอบ
น้อมสูงสุด...

เมื่อเงยหน้าขึ้น เขาพบว่า...ตนเองกำลังอยู่โดดเดี่ยว ท่ามกลางแสงเทียนวันแวม และกลิ่นธูป
กรุ่นกำจาย...

มรรคาออกจากวัดหลังพระฉันจังหันเรียบร้อยแล้ว เขาไม่ได้รอพบหลวงพ่อกับแม่ขาวจันบอก ว่าหลวงพ่อกำลังเร่งปฏิบัติธรรมเฉพาะตน ถ้าไม่จำเป็น เขาไม่กล้ารบกวนท่าน อีกทั้งปัญหา ส่วนใหญ่ก็คลี่คลายลงบ้างแล้ว

เขามาถึงออฟฟิศเกือบบ่ายโมง ด้วยเครื่องแต่งกายชุดเดิม ใบหน้าสดใสขึ้น เงาสะท้อนแห่งความ ว้าวุ่นใจจางลงไปเกือบครึ่ง

“พันเกลียว” มรรคาชะงัก เมื่อเห็นหญิงสาวนั่งรออยู่หน้าห้อง

“ดิฉันบอกเขาแล้วค่ะคุณมด ว่าไม่แน่ว่าคุณจะมาที่นี่มั๊ย แต่เธอยืนยันว่าจะรอ” เลขาหน้าห้อง เขารับรายงาน

“ไม่เป็นไร” เขาพูดโดยที่สายตาไม่คลาดจากใบหน้าหญิงสาว “เชิญครับ”

เขาก็มีศรัทธาเป็นเชิงหักทลาย ก่อนนำหน้าเข้าห้อง

พันเกลียวแทบไม่รอให้มรรคานั่งเก้าอี้เรียบร้อยแล้ว หล่นก้นรีบพูดเข้าสู่ประเด็นทันที

“กะพ้อกำลังตกอยู่ในอันตราย”

“ผมรู้” มรรคาตอบด้วยเสียงเรียบๆ “จ้าวมาบอกผม”

“มิน่า...” นัยนาตาดำลึกของพันเกลียวฉายแววรำลึก “ฉันเห็นภาพกะพ้อกำลังถูกเหยียบด้วยอุ้ง เท้าขนาดใหญ่ และโดนทรมานจนน่าสงสาร”

มรรคาขบริมฝีปากนิ่ง

“แล้วคุณจะทำยังไง” หญิงสาวถาม

“คุณจะให้ผมทำยังไง” เขาย้อนถาม หากเป็นเมื่อวาน เขาคงร้อนรน สงสาร ดิ้นรนพยายาม สุดกำลังเพื่อช่วยเหลือเต็มที่ แต่บัดนี้เขารู้แล้ว วิธีเดียวที่ช่วยกะพ้อได้ คือต้องสงบใจรอคอย...

“คุณ...” พันเกลียวมีอาการเกือบจะโกรธ แต่สงบอารมณ์ได้ทัน “ฉันไม่รู้ว่า คุณคิดยังไงกับกะพ้อ แต่ฉันแน่ใจว่าฉันกับกะพ้อมีความผูกพันกัน...หลายคืนที่เธอมาเข้าฝันฉัน เธอเล่าซ้ำซากถึงความรักที่ เธอมีต่อคุณ แต่คุณกลับทำเฉยๆ ที่รู้”

มรรคาไม่พูดอะไรต่อ...เขาไม่ชอบบอกเล่าความรู้สึกส่วนตัวให้ใครฟัง...

“จ้าวมาหาผม บอกให้ผมทำตามสัญญาปล่อยเขาออกมา” ชายหนุ่มคุยไปอีกเรื่อง

“สัญญาอะไร” พันเกลียวสงสัย เรื่องนี้กะพ้ออาจเล่าให้ฟังในฝัน แต่หล่นไม่อาจจดจำได้ ทั้งหมด

มรรคาจึงอธิบายต่อ...ตามเหตุการณ์ที่เขาได้พบกับจ้าว ก่อนปิดท้ายว่า

“คุณก็รู้ ผมจะทำอะไรได้...มีแต่ที่ข้าเทพถึงสามารถปล่อยจ้าวจากที่คุมขังได้...”

“เดี๋ยว” พันเกลียวสะดุดใจ “คุณบอกว่าจ้าวถูกขัง แต่ทำไมจ้าวถึงมาทวนสัญญากับคุณได้”

มรรคาก็เพ่งนึกได้เช่นกัน

“ทำไม”

“ใช่...ทำไม” พันเกลียวทวนคำถาม แล้วนั่งไปนาน นึกถึงเหตุการณ์ที่เขาไปในดงไม้สนธยานั้น ... “ฉันรู้แล้ว” หล่นอุทาน

“หรือว่าเป็นร่างแปลงของปีศาจหมอนั่น” มรรคาก็เริ่มสงสัย

“ปีศาจหมอผีเป็นสมุนเอกของเจ้า...ช่วงเวลาที่เจ้าถูกขัง มีแต่มันเท่านั้นที่ออกอาละวาด” พันเกลียวเสริม “แต่ยังโง่เสีย มันคงไม่กล้าปลอมตัวเป็นเจ้าหรอก นอกจากว่า...”

“นอกจากเจ้าจะอาศัยมันเป็นสื่อมาบอกกับผมจ้ะหรือ”

หญิงสาวมองเขาอย่างพิศวง “ไม่น่าเชื่อว่า คุณจะเข้าใจได้เร็วขนาดนี้”

“เจ้าคงใช้ปีศาจหมอผีแทนกระจก สะท้อนเงาของตัวเองออกมานั่นแหละ” มรรคาสรุป

“ฉันอยากจะชวนคุณไปช่วยกะพ้อ” พันเกลียวบอกเหตุผลแท้จริงที่มา

“คุณมั่นใจ” เขาถาม ยังจำเหตุการณ์ที่ต้องหนีหัวซุกหัวซุนดี “ไม่ใช่ว่าดูถูก แต่จากการที่มันกล้าส่งภาพตัวเองมาจากที่คุมขังได้ คุณก็น่าจะรู้ว่า ‘พลัง’ มันไม่ใช่บ่อย”

พันเกลียวขบริมฝีปาก “กะพ้อก็เคยบอกฉันว่า อย่าหักหาญกับเจ้าโดยตรงๆ แต่ฉันว่ามันก็น่าจะลองอีกอย่างพอฉันก็ทั้ง ‘ของดี’ ไว้บ้างเหมือนกัน คราวนี้เราจะไม่ไปมือเปล่าเหมือนคราวที่แล้ว”

“เอาสี” มรรคาตอบง่าย ๆ “ถ้าคุณอยากลอง ผมก็จะร่วมด้วย”

เขาพูดทั้งๆ ที่ไม่มีความมั่นใจเลย แต่อย่างน้อยมันก็ดีกว่าไม่ลองทำอะไรเลย

พันเกลียวกำลังจะอธิบายแผนของหล่อน แต่แล้วเสียงโทรศัพท์มือถือที่วางบนโต๊ะมรรคาก็ดังขึ้น

“ขอโทษ” เขาพูดตามมารยาท ก่อนยกโทรศัพท์ขึ้น “มรรคาพูด”

ปลายสายมีแต่ความเงียบ แรกสุดเขาคิดว่าสัญญาณคงขาดหาย กำลังจะปิดเครื่อง แต่กลับมีเสียงเบาๆ คล้ายเสียงถอนใจ ไม่ก็เสียงสะอื้น

“ใครครับ” เขาทอดเสียงเบา อ่อนโยนโดยไม่รู้ตัว

ในความเงียบ มีเสียงลมและคลื่นดังแว่วๆ ชื่อหนึ่งแล่นปราดเข้าสู่ใจมรรคาเต็มตื่นไม่รู้ตัว

“แก้วหรือจ๊ะ”

เขามั่นใจว่าได้ยินเสียงกลั่นสะอื้น ก่อนจะมีเสียงเบาๆ อ้อไม่ต่างจากเสียงแมลงหวี่ดังออกมา

“คิดถึงจัง” เพียงเท่านั้นเขาก็ยิ้มออก เป็นรอยยิ้มที่พันเกลียวต้องเบือนหน้าหลบ หล่อนไม่อาจยอมรับกับตัวเองได้ว่า ต้องการให้เขายิ้มกับหล่อนเช่นนี้

มรรคาไม่สนใจว่าในห้องยังมี ‘คนอื่น’ ซึ่งนั่งห่างกับเขาเพียงแค่วัดกั้นกลาง สำหรับเขา เจ้าของเสียงที่พูดออกมาสั้นๆ มีค่ากว่าสิ่งใด ทำให้เขาไม่สนใจใครในโลกก็ได้

“เที่ยวสนุกมั๊ยจ๊ะ” เขาเป็นฝ่ายพูดต่อ โดยอีกฝ่ายส่งมาแค่สายลมและเสียงคลื่น “ที่บ้านเหงากันน่าดู คุณนายแจ่มของเราน้ำหนักลดไปตั้งหลายกิโล บอกว่าทำกับข้าวอะไรก็ไม่อร่อย เพราะขาดแก้วเป็นคนชิม แกให้พี่เพงหาแก้ว บอกว่าช่วยติดต่อกลับบ้านด้วย ที่แก้วเคยหลอกผีแกนั้น แกให้อภัยแล้ว... พี่ก็เพงไปทั้งๆ ที่รู้ว่าแก้วทิ้งเครื่องไว้ในห้อง...”

มรรคาพูดต่อไปอีกยืดยาว...ระหว่างที่ปีกแก้วไม่อยู่ ข้างมีเรื่องราวมากมายเหลือเกิน...เขาพูดโดยไม่รู้ว่าอีกฝ่ายฟังอยู่หรือไม่ และไม่คิดว่าตนเองจะมีเรื่องมาเล่าให้ฟังได้มากถึงขนาดนั้น

“พี่ก็เหงาเหมือนกัน” เขาพูดถึงตัวเอง “รู้มั๊ยว่ากล่องดนตรีรูปปลาที่มีปีกของแก้วนะ พี่แอบไปเปิดฟังจนมันจะพังอยู่แล้ว เอาไว้แก้วกลับมา เราค่อยไปซื้อกันใหม่นะ” เขาหยุดพูด หวังจะได้รับการตอบโต้บ้าง แต่ก็เงียบ...

“พรุ่งนี้ก็จะวันเกิดของแก้วแล้ว ให้พี่ซื้อเป็นของขวัญอีกชิ้นดีมั๊ยจ๊ะ...แก้วอยู่ที่ไหน...บอกพี่ได้หรือเปล่า”

ท้ายเสียงเขาไม่อาจปิดความสนใจเอาไว้ได้

เจียบกันทั้งสองฝ่าย...มรรคากำลังรอฟัง...ฟังคำพูดที่จะตอบออกมา...คำพูดที่มากกว่าประโยคเดียวในตอนแรก

มีเสียงดังปนสะอื้นแว่วๆ... "แก้วรักพี่มัค"

...เจียบ...คราวนี้เป็นความเจียบจริงๆ เจียบจนลึกเข้าไปถึงกันบึงจิตใจมรรคา

พันเกลียวนั่งอยู่ในอิริยาบถเดิม ความคุ้นต่อการฝึกจิตให้สงบแน่วแน่ ทำให้หลอนมีอารมณ์วูบไหวเพียงชั่วครู่แล้วก็ตั้งสติได้ หลอนมองสีหน้าของมรรคาอย่างเข้าใจ...และลึกลงไปกว่านั้น หลอนกำลังสังสารตัวเอง

"ผมขอโทษ" ครูใหญ่กว่าชายหนุ่มจะรู้สึกตัว เขาดังสติ พูดอย่างเป็นงานเป็นการ "เรื่องกะพ้อเราพูดไปถึงไหนแล้วนะ"

"ฉันสามารถช่วยคุณตามหาน้องสาวได้" พันเกลียวพูดเรียบๆ มรรคาชะงักแววตาตื่นเต้นปนลังเล

"แต่...กะพ้อ"

"เลือกเอาสิ ว่าคุณจะช่วยใคร" หญิงสาวพูดแล้วมองดูอากัปกิริยาของเขา

มรรคาพูดไม่ออก...ถ้าให้เลือก เขาจะเลือกช่วยใคร ปีกแก้วกำลังทุกข์ทรมานใจ...กะพ้อกำลังถูกทำร้ายดวงวิญญาณ...แววตาชายหนุ่มบอกถึงความไม่มั่นใจ แท้ที่จริง เขาไม่ต้องการเลือกเลย

ปีกแก้วโทรศัพท์มาหาเขาเช่นนี้ แสดงว่าหลอนต้องการเขาอย่างยิ่ง...ส่วนกะพ้อถ้าเขาไม่ทำอะไรสักอย่างเพื่อช่วยเหลือหลอน...เขายังจะนับว่าเป็นคนมีน้ำใจอยู่อีกหรือ...

พันเกลียวไม่อาจทนดูท่าทางอึดอัด ลังเล และว้าวุ่นใจของเขาได้ หลอนจึงพูดออกมาในที่สุด

"ฉันต้องเอา 'ของ' ที่จะใช้ช่วยกะพ้อ ไปทำพิธีสักวันสองวัน...คุณพอมีเวลา"

แล้วหญิงสาวก็ได้เห็นรอยยิ้มของมรรคา เป็นรอยยิ้มที่ชายหนุ่มมอบให้เธออย่างจริงใจ

ถ้วยกาแฟเคลือบสีขาวสะอาด รินน้ำเพียงครั้งเดียว ถูกวางไว้เบื้องหน้าพันเกลียว น้ำใสบริสุทธิ์กระจ่างดจระจกเงา หญิงสาวใช้ปลายนิ้วแตะปากถ้วยเบาๆ แล้วหลับตา มรรคทำตามนัยน์ตาจับจ้องน้ำใสในถ้วยกาแฟ

น้ำเริ่มหมุนช้าๆ ละอองไอน้ำเทาจางๆ คลี่ปกคลุมรอบถ้วยจนหมด ความเย็นเจี๊ยบแล่นปราดจากปลายนิ้วสู่ต้นแขน มรรคาค่อยๆ ปลดปล่อยให้ความเย็นหลอมรวมกับความร้อนในร่างกาย กลายเป็นกระแสอันอบอุ่น แผ่ซ่านสู่ทรวงอก จากนั้นหมอกสีเทาค่อยจางหาย น้ำนิ่งเรียบจนมองเห็นชัด

ท้องฟ้าสีครามเข้มปรากฏอยู่ในนั้น ท้องทะเลกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา หาดทรายขาวละเอียด ทิวมะพร้าวทอดตัวเป็นแนวจดขุนเขา คลื่นกระทบฝั่งซัดซ้ำใส่โขดหินที่ดาดดาซอย่างไม่เป็นระเบียบ

มรรคามองเห็นบ้านหลังน้อยริมทะเล สะพานปลาทอดยาว และร่างเล็กๆ ที่ดูเหมือนจุดดำๆ นั่งอยู่...เขาพอจะรู้ว่า ที่แห่งนั้นคือที่ใด...

ลมแรงพัดตีเส้นผมเขาเสียกระเจิดกระเจิง มรรคาปิดประตูรถ แล้วมองบ้านหลังเล็กๆ ที่ตั้งโดดเดี่ยวริมทะเลหลังนั้น...เขาน่าจะรู้แน่แล้วว่าปีกแก้วต้องอยู่ที่นี้ บ้านริมทะเลหลังน้อยของครอบครัวเขาเอง

ประตูบ้านปิดสนิท แสดงว่าเจ้าตัวไม่อยู่ แต่ตรงระเบียงหน้าบ้าน ยังมีกองหนังสือตั้งวางเป็นระเบียบ บนโต๊ะเล็กๆ มีแจกันปักดอกไม้ที่เพิ่งตัดจากต้นไม่ถึงวัน

มรรคามองฝ่าแสงตะวันยามอ่อนล้า ไปยังท้องทะเลและชายฝั่งที่แลลึบๆ ไกลจนเกือบถึงปลายหาด มีสะพานปลาทอดตัวยาวเหยียด เวลานั้น เรือหาปลาต่างออกทะเลกันหมดแล้ว ท้องฟ้าเป็นสีส้มจัด ตัวสะพานมองเห็นเป็นเงาตัดกับผิวทะเล

เขาเดินลุยทรายนุ่มขาวละเอียดไปช้าๆ ระยะทางไม่นับว่าใกล้สัก แต่เขากลับรู้สึกว่ามันไม่ไกลเลย เพียงแค่เอื้อมมือก็ถึงแล้ว

คลื่นยังทยอยซัดชายหาดไม่ขาดระยะ ดวงอาทิตย์เกือบแตะถึงผืนน้ำทะเล คลื่นครามระยิบระยับสะท้อนแดดลำสุดท้ายเป็นประกายสีทอง...ลมยังคงพัดแรง มรรคาเสยผมที่ตีระบัดในหน้าเขา สายตามองเห็นสะพานปลาที่อยู่ใกล้เข้ามาค่อนข้างชัดเจน

ที่ปลายสะพานมีร่างเล็กๆ นั่งมองทะเลอยู่เดี่ยวดาย

ชายหนุ่มม้ายืนที่หัวสะพาน สายลมกรรโชกจนเสื้อผ้าเขาแทบปลิวหลุดจากร่าง นกนางนวลบินผ่านตัดหน้าเป็นฝูง เสียงร้องของมันดังผลานจนเป็นจังหวะเดียวกับเกลียวคลื่น...เขาเดินช้าๆ สองมือล้วงกระเป๋า เพื่อบังคับไม่ให้มันสั่น ยอมรับว่ากำลังตื่นเต้น

ทุกก้าวที่เขาพาไป มันยิ่งทำให้จิตใจเต็มตื่นขึ้นเรื่อยๆ จนเกือบถึงปลายทาง มองเห็นร่างนั้นชัดเจน เด็กสาวกำลังนั่งห้อยขา ใบหน้ามองออกไปยังท้องทะเลอันกว้างไกล เส้นผมยาวหยักสลับถูกลมตีพัดจนยุ่งเหยิงหากเจ้าตัวก็ได้ใส่ใจ รวากับหลอมความรู้สึกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติแล้ว

มรรคาอยากเข้าไปหา แต่เขากลับก้าวไม่ออก มันยืนนิ่งเหมือนมีรากงอก ลมแรงพัดเส้นผมเข้ามาแยงนัยน์ตา เขาหลับตาลงแล้วดึงมือออกมาปิด...เมื่อลืมขึ้นอีกครั้ง พบว่าใบหน้าที่หันออกทะเลตลอดเวลาได้เหลียวกลับมามองเขา

เด็กสาวปิดเส้นผมที่ยุ่งเหยิง มองเขาอย่างตื่นตะลึง...มรรคาก้าวขาออกแล้ว เขาเดินช้าๆ ดึงมือออกจากกระเป๋า เวลานี้มือเขาไม่สั่น เท่าทั้งสองมันคง ร่างกายโปร่งเบาเหมือนเป็นหนึ่งเดียวกับสายลม

ริมฝีปากเขาไม่มีรอยยิ้ม ที่แก้มก็ไม่มี แต่นัยน์ตาทั้งคู่สุขใส สว่างอย่างยิ่ง สว่างเจิดจ้าไม่ต่างจากพระอาทิตย์ยามรุ่งอรุณ ประกายที่ฉายโชนในดวงตา มันยิ่งกว่าความยินดี ยิ่งกว่ารอยยิ้ม ถ้านับรวมเอาความปิติทั้งมวลมาไว้ในดวงตาเขา ก็ไม่น่าเกินจริงสักเท่าใด

หลังจากหายตกตะลึง ปีกแก้วเริ่มยิ้ม...ยิ้มพร้อมๆ กับหยาดน้ำตาไหลระรินจากดวงตาทั้งสองข้าง

หล่อนโผมาแล้ว...โผมาทั้งร่าง เข้าสู่อ้อมกอดมรรคา...วงแขนทั้งสองโอบรอบเอวเขาแนบแน่น ใบหน้าซุกอยู่ในอ้อมอกเขาดังนกน้อยเฝ้าหาไออุ่น น้ำตาพร่างพรमจนอกเสื้อเขาเปียกชุ่มโชก มรรการัดร่างน้อยไว้ไม่ยอมปล่อย เด็กสาวสะอื้นให้จนตัวโยน มือใหญ่ นิ้วเรียวยาวลูบหลังหล่อนอย่างอ่อนโยน

ไม่มีคำพูด...มรรคาไม่รู้ว่าพูดอะไร ร่างในอ้อมแขนก็ไม่มีคำพูด หล่อนพอใจเพียงได้ร้องให้กับออกกว้างให้สมอยาก ร้องอย่างเต็มที่เพื่อบอกความในใจทั้งหมด

ดวงตะวันถูกกลืนลงทะเลไปแล้ว ท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้ม ตรงจุดที่ผิวน้ำแตะกับขอบฟ้าด้านตะวันตก ยังพอมองเห็นแสงสีส้มระเรื่อฉาบไล่ คล้ายการส่งลาก่อนราตรีกาลจะเข้ามาทดแทน

มรรคาทรดร่วงลงนั่งบนปลายสะพาน ปีกแก้วอยู่ในอ้อมแขนเขา วงแขนชายหนุ่มกระหวัดร่าง
หล่อนจนแนบแน่นราวกับเป็นเนื้อเดียวกัน ศีรษะเล็กๆ ชุกอยู่ระหว่างชอกไหล่กับอ้อมอก น้ำตาแห้งแล้ว
แต่เจ้าตัวยังพอใจที่จะให้คนตัวโตกว่ากอดไว้เช่นนี้

“คราวนี้อะหนิพี่ไปไหนโดยไม่บอกอีกนะ”

มรรคากระซิบเบาๆ คนตัวเล็กกว่าไม่ตอบ แถมยังเบียดร่างชิดเข้ามาอีก

“หนาวหรือจ๊ะ” เขาถาม แต่อีกฝ่ายสั่นหน้า แถมยังพูดไปอีกเรื่อง

“ตอนโทรศัพท์คุยกัน...พี่มคยังเล่าเรื่องที่บ้านไม่จบเลย บัตรโทรศัพท์ของแกวก็หมดก่อน”

นัยน์ตาแจ่มแจ๋วเงยขึ้นสบเขา “เล่าต่อสิคะ...พี่มคเล่าสนุกดี”

“เด็กบ้า” เขายีหัวหล่อนด้วยความเอ็นดูกึ่งหมั่นไส้ แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังเล่าเรื่องราวต่างๆ ตาม
คำขอร้อง...ปีกแก้วไม่อยู่บ้านเพียงไม่กี่สัปดาห์ แต่ทุกคนรู้สึกเหมือนหล่อนจากไปเป็นปี

ดวงดาวขึ้นมาประดับฟ้าที่ละดวง ท้องฟ้าสีเข้มขึ้นเรื่อยๆ เสียงคลื่นยังคงซัดเข้าไม่ขาดระยะ คน
ทั้งสองยังนั่งอิงไม่ขยับไปไหน...มีเรื่องราวมากมายที่ต้องพูดคุยกัน ถ้ายทอดแก่กัน เวลาที่ล่วงผ่านลว
ไม่สำคัญ ฟ้าจะมีดสักเพียงใดก็ยังมีแสงดาวนำทาง สะพานไม้คงทอดตัวเหนือคลื่นในทะเล ราตรีกาล
กางปีกออกขับกล่อมมวลมนุษยแล้ว...

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๕



ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๕ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้กับคำศัพท์เกี่ยวกับ

กาลิก คือ ของอันจะกลืนกินให้ล่องล่ำคอเข้าไป

ซึ่งพระวินัยบัญญัติให้ภิกษุรับ เก็บไว้และ ฉันได้ภายในเวลาที่กำหนด

และ **ธาตุ ๖** สิ่งที่ทรงสภาวะของมันอยู่เองตามธรรมดาของเหตุปัจจัยกันนะคะ

ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้คะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับ หนังสือ **ณ มรณา พร้อมซีดี** จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

ยาวกาลิก สัตตาทกาลิก ยามกาลิก ยาวชีวิก

อากาศธาตุ อาโปธาตุ วาโยธาตุ วิญญาณธาตุ ปรฐวีธาตุ เตโชธาตุ

- ของที่ภิกษุรับประเคนไว้และฉันได้ช่วงเวลาเข้าถึงเที่ยงของวันนั้น เช่น ข้าว ปลา เนื้อ ผัก ผลไม้ ขนมต่างๆ
- ของที่ภิกษุรับประเคนไว้และฉันได้ ชั่วโมงหนึ่งกับคืนหนึ่ง คือก่อนอรุณของวันใหม่ ได้แก่ ปานะ คือ น้ำคั้นผลไม้ที่ทรงอนุญาต
- ของที่ภิกษุรับประเคนไว้แล้วฉันได้ภายในเวลา ๗ วันได้แก่ เกสขทั้ง ๕
- ของที่ภิกษุรับประเคนแล้ว ฉันได้ตลอดไปไม่จำกัดเวลา ได้แก่ ของที่ใช้ปรุงเป็นยา
- สภาวะที่แผ่ไปหรือกินเนื้อที่ เรียกสามัญว่า ธาตุชนันท์หรือธาตุดิน
- สภาวะ ที่เอิบอาบดูดซึม เรียกสามัญว่า ธาตุเหลวหรือธาตุน้ำ
- สภาวะที่ทำให้ร้อน เรียกสามัญว่า ธาตุไฟ
- สภาวะที่ทำให้เคลื่อนไหว เรียกสามัญว่า ธาตุลม
- สภาวะ ที่ว่าง
- สภาวะที่รู้แจ้งอารมณ์ หรือ ธาตุรู้



เฉลยของฉบับที่แล้ว

- สละทรัพย์สมบัติเป็นทาน.....ธนบริจาค
- สละอวัยวะเป็นทาน.....อังกบริจาค
- สละชีวิตเป็นทาน.....ชีวิตบริจาค
- สละลูกเป็นทาน.....บุตรบริจาค
- สละเมียเป็นทาน.....ทารบริจาค
- คำอาวุธ.....สัตถวณิชา
- คำมนุษย์.....สัตตวณิชา
- คำสัตว์สำหรับฆ่าเป็นอาหาร.....มังสวณิชา
- คำของเมา.....มัชชวณิชา
- คำยาพิษ.....วิสวณิชา

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับดีวีดีการบรรยายคุณดังตฤณค่ะ

- คุณพุดินาท จ.ระยอง
- คุณวันทนีย์ จ.สิงห์บุรี
- คุณจินตนา กรุงเทพฯ
- คุณ Vaidee กรุงเทพฯ
- คุณณัฐพล กรุงเทพฯ
- คุณสรพล จ.นครราชสีมา
- คุณบรรพต กรุงเทพฯ
- คุณอักษรา จ.นนทบุรี
- คุณวัชรภรณ์ จ.นครราชสีมา
- คุณนนทียา กรุงเทพฯ

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*